

Nórika

(Regény)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

1972. április 1. Születésem dátuma. A bolondok napján, bolondnak születtem. Gyerekként szellemileg lógtam ki a sorból, azóta pedig testi paramétereimet tekintve is. 199 centi vagyok cipő nélkül. Súlyom pedig, ha nem hazudik édesanyám személymérlege, akkor tegnap 92 és 96 kiló voltam. Így jár, aki bizalmatlankodik. Nem hittem a 92-t, ismét ráálltam, és ez lett belőle. Édesanyám szerint hazudik a mérleg. Neki mindig többet mutat a valóságnál. Igazán nem mondható kövérnek. Jó húsban van, ez tény, de mivel sokat dolgozik, nincs ideje meghízni. Ő ugyanis nővér, miközben egyke. Természetesen, kórházi nővér. Az apám pedig szórakoztató zenész Svédországban. Ez az első bizonytalanság, ami végigkíséri az életemet. Vajon ki lehet az apám? Édesanya precíz levelezést folytatott vele hosszú évekig, és minden levelet lefűzött. Ebből tudom felnőtt fejjel, hogy 1971-ben apukám az országnak tájára sem jött, nemhogy engem megalkotott volna. Alighanem postán érkezett tőle a sperma, ami megtermékenyítette édesanyában a petesejtet, hogy aztán létrejöjjön a zigóta. A feljegyzések szerint apuka - kis túlzással - szökőévenként jött haza. Történetesen szökőévben születtem, de áprilisban. Annyira pedig nem lehetek koraszülött. Testileg minden oké, csak az agytekevnyeim forognak eltérően. Érdekelnek a műszaki dolgok, nagyon érdekelték iskolában a reál tárgyak, ezenfelül a zongora, de kizárólag a klasszikusok. Még egy gyerekdalt sem tudok előadni, dacára a művészdiplomámnak. Mindössze 21 éves voltam, amikor matematikából doktoráltam. Visszaemlékezve, soha nem volt állandó osztályom, mert minden évben több helyre jártam. Általában speciális, különös képességű diákok közé. A történelem, az irodalom számomra fölösleges, diákot nyúzó tárgyak voltak mindig. Ma sem tudok egyetlen verset sem, kivéve azt, amivel édesanyámat húsvétkor szoktam meglocsolni. Visszatérve fogantatásomra, Romváry Richárd névre hallgató apukámnak van egy fivére, aki szintén Romváry, csak Róbert a keresztnéve. Azt én is tudom, Édesanya és közte sok évig jó kapcsolat volt. A részletekbe persze nem lettem beavatva. Ám a gondolataimat senki nem veheti el tőlem alapon, azt gondolom, lehet, hogy Robi bácsi az alkotóm. Magas, szikár ember, de annyira nincs zenei hallása, hogy skandálja a táncdalokat. Édesanyával ezen a ponton feltétlenül megegyeznek. Ő sem tud énekelni, de nagyon nem. Ezenfelül édesanyám alacsony. Az ábrából kiindulva, zenei tehetségemet a hivatalos apukámtól örökölhettem, de neki a testi paraméterei, sokban eltérnek az enyémtől. Két évvel ezelőtt egy lánnyal, aki évfolyamtársam volt a zeneművészeti főiskolán, valamiféle jutalomként két koncertlehetőséget kaptunk Svédországba. Természetesen a sűrű időbeosztásba azért bekalkuláltam egy találkozást apukámmal. Na, ezen a beszélgetésen sok mindenre fény derült. Ilyeneket mondott: Kisfiam, azért kaptad a keresztségedben a György nevet, mert a feleségem imádja a testvérét, aki szintén György. Akkor is éreztem, ebben a kijelentésében logikai csapda van, de idő híján, nem taglaltam hosszan a témát. Egyébként sincs jelentősége, miért vagyok György. Akit apuka feleségeként említett, ő édesanya után került a hálójába. Érdekes beleolvasgatni szüleim levelek által dokumentált szerelmi életébe.

„Tökikém, legközelebb, ha csomagot küldsz, a szappanokat jobban rejtse el! A vámosok megcuffolták az összes Lux szappant.”

„Mucusom, itt Svédben most kurva hideg van. Írd meg pontosan, Margit kolléganőd milyen minőségű harisnyanadrágokra gondolt!”

„Tökikém, jobban figyeljél oda, miket kérek tőled! Küldtél Commodore 64 helyett 128-at. A gatyám ráment a vámra, ráadásul nem tudom eladni.”

„Mucusom, Robi írta levélben, hogy nagyon sokat fogytál. Szerintem az ápolónősködés nem kóser. Ha rám hallgatsz, hagyod a francba, és keresel valami jobban fizető, könnyebb melót!”

„Tökikém, látszik, hogy ritkán tolod haza a pofádat. Olyan bugyikat küldtél nekem, amiket a hat éves Gyurikára sem tudok felhúzni. Amúgy tetszik az anyaguk, csak hát most körbejárhatom a kórházat, melyik csajnak van ilyen kicsi sejhaja.”

„Mucusom, két hónappal ezelőtt átutaltam neked pár koronát, hogy vegyél a gyerekek biciklit belőle. Azóta egyetlen szóval nem említetted, hogy megérkezett a zsozsó.”

Lefűzve durván száz levél van. Ezekből két dolog nem derül ki: mennyire szerették egymást, valamint, hogy mikor váltak el. Ami világos, apukát következetesen „Tökikémnek” titulálta édesanya, az is tény, valamikor elváltak, mert az utolsó levelekben apuka áradozik az új asszonyról. Édesanya egyszer csak magára maradt. Robi bácsi is eltűnt az életünkből. Érdekes időszak lehetett, amikor érkeztek külföldről a csomagok, édesanya pedig piszkosul seftelt a cuccokkal. Erre az időszakra nem emlékszem. Magamról szükséges megjegyezni, furcsán viszonyulok az emberekhez. Nem igényelem senkinek a társaságát, nem foglalkozom lányokkal, és egyáltalán, édesanyán kívül nincs senkim. Ő a mindenem. Szülőanyám, gondoskodóm és még menedzserem is. Több munkám van, de mindet ő szerezte. Hol tanfolyamot vezetek, hol pedig koncertezek valahol az országban. Ezenfelül van egy részmunkaidős informatikusi állásom. Azt hiszem, ott érzem igazán jól magamat. Nem hiszem, hanem tudom. A főnöknőm egy angyal. 30 éves és gyönyörű. Tudomásom szerint ő is magányos, akárcsak én. Azért, ha belegondolok, a lányokhoz másképpen viszonyulok, mint a fiúkhoz. Olyan is előfordul, hogy van szerelmem. Az illető persze nem tud róla, de nekem akkor is jólesik.

*

Délelőtt két tanfolyamot vezettem a művelődési házban, majd hazajöttem, ahol édesanyám üzenete fogadott. Egy tekintélyes listával örvendeztetett meg, amit még ezen a napon be kell gyűjtenem. Így azután elindultam beszerző körútra. Sajnos csupán valamivel több, mint a felét sikerült beszereznem az árucikkeknek. Elméletileg mindenre rátaláltam, csak volt, ami nem tűnt frissnek, más esetben ahol az üveg nem volt tele töltve, tehát hiányzott folyadék az előírt mennyiségből. Márpedig kényesen ügyelek arra, hogy ne tudjanak becsapni. Ketten élünk a lakásban, nem dúskálunk bőséges jövedelemben. Hazaérve kissé fáradtan ültem le a fotelba. Éppen akkor szólalt meg a telefon:

- Tessék: Romváry György!

- Szia, kisfiam!

- Édesanya, te vagy az?

- Nem ismered meg a hangomat, Gyurika?

- De igen, csak fáradt vagyok, és nem voltam biztos benne.

- Ezek szerint bevásároltál?

- Várjál, édesanya, idehozom a papírt, amit írtál, hogy pontosan tudjak mindenről referálni neked!

Elmeséltem, miket sikerült vennem, miket nem, valamint részletes tájékoztatást adtam arról, milyen okok miatt zárkoztam el bizonyos tételek megvételétől.

- Gyurikám, közben szóltak hozzám, nem értettem magyarázatodat a kézkrémre, a fogkrémre és a púderre vonatkozóan.

- Ja, igen! Találtam olyan púdert, amelyet használsz, de nagyon nem voltam megelégedve a környezetével. Valamit kiöntöttek a polcra, és ragadt. A fogkrémek nem voltak kartoncsomagolásban. Ami a kézkrémet illeti, szeretném, ha konzultálnál a kórházban a kollégáiddal, mert az eddigig nehezen szívja be a bőröm, és maszatosak lesznek ujjaimtól a zongora billentyűi.

- Viszek neked haza a munkahelyemről tejkrémet, jó lesz, édes?

- Édesanya, sokszor kértelek, ne édesezzél, mert az olyan ciki, főleg, ha mások hallják! Ami pedig a tejkrémet illeti, csak akkor hozzá, ha biztosítva van az utánpótlás, mert nem látom értelmét, hogy megszeressem valamit, amiről rövid távon le kell mondanom.

- Megértelek, Gyurika. Az édesről pedig próbálok leszokni. Csak hát nekem mindig a kisfiam maradsz.

- Ennek viszont szívből örülök. Az maradok, ahogy te pedig nekem az édesanyám. Elköszönök, ha nem haragszol, mert kéne gyakorolnom valamennyit a holnapi koncert előtt.

- Szia, Gyurika, tudom, futni is még, nagyon vigyázzál magadra!

Gyakoroltam, de rányomta bélyegét a hangulatomra, hogy bizonyos hangok lebegnek a zongorán. Jövő hét után kénytelen leszek hangolót hívni. Nórikától megkapom a havi járandóságomat, abból fogom finanszírozni a munkáját. Átöltöztem futóruhába és elindultam. Igencsak sötétedett, de hát úgy ismerem azt az erdei utat, mint a tenyeremet. Futás közben azon gondolkodtam, milyen lelkiismeretlenek az emberek, hogy a liter 9.5 deci stb. stb. Persze ezt sacca állítom, de akkor is. A gyártó cégnél automata palackozó tölti a flakonokat. Nem igaz, hogy ne lehetne állítani az automatikán. Megveszi a kereskedő, aki fittyet hány arra, hogy híja van a mennyiségnek, és zavartalanul adja teljes áron. A vevők pedig általában nem annyira figyelmesek, esetleg felkészületlenek, és máris megvan a baj. Sovány vigasz, hogy nem érzik magukat becsapva, hiszen nem jönnek rá a turpisságra. Vegyük példának a tejet! Mi ketten, édesanyával, naponta egy litert fogyasztunk. Az egy hét alatt, kis túlzással, fél liter differencia. Az a mennyiség a nyolcadik napon valamelyikünknek elég lenne. Apróság, de engem bosszant. Az is zavaró, hogy nem tartják tisztán a polcokat. A kövezetet géppel mossák, miközben a vásárlók masíroznak rajta. Az igaz, nekünk nincs nagy lakásunk, de a tisztaság annál nagyobb.

Az elmúlt napokban, feltételezem a napközbeni meleg hatására egy ág megereszkedett az út felett, és le kellett hajolnom, hogy átférjek alatta. Nem számoltam az ugyanott kiálló hatalmas gyökérrel. Megbotlottam, és hatott rám a föld vonzása. Felhorzsoltam mindkét térdemet meg a jobb könyökömet is. Természetesen, futottam tovább, de rosszul esett, hogy így jártam. Kénytelen leszek bevallani, hiába az intelem, nem vigyáztam kellően testi épségemre. Ekkor hallhattam meg a női sikolyt valahonnan. Helytelennek tartom, ha az intim szférájukat egyesek a szabadban kitergetik. Ám közelebb érve segélykiáltásokat hallatott a hölgy. A következő pillanatban odaértem. Nórikát, a főnökasszonyomat felismertem a majdnem teljes sötétségben. Egy alak fogja a karját, próbálja vonszolni őt a fák közé. Nem volt időm gondolkodni. Az illető kezét lefejtettem Nórikáról úgy, hogy magam felé fordítottam a kar tulajdonosát. Láttam, hogy lóg ki a nadrágjából... szóval már elővette. Bal tenyeremet behajlítva, teljes erőmből vágtam orrba, amitől megszédült, de mielőtt a földre zuhant, jobb tenyeremet megfeszítve, hatalmas pofont adtam neki. Úgy gondoltam, ez kevés. Mikor hanyatt feküdt a talajon, tornacipőmmel odarúgtam a kényes testrésze, amitől felüvöltött. Nórika pár méterrel odébb ment, előrehajolva kereste táskáját a fűben. Én találtam meg.

- Hazakísérlek, ha megengeded!

Szerintem akart ő valamit mondani, mert Nórika nem olyan, hogy csak elengedjen dolgokat a füle mellett. Nagyon sírt, ezért belekaroltam, és elindultunk. Egyszer hátranéztem, mert az alak, mikor elhaladtunk mellette, próbált feltápaszkodni.

- Ne félj, megvédelek, ha bepróbálkozik még egyszer!

A kapujuknál úgy döntöttem, megvárom, amíg bemegy a lépcsőházba, csak utána indulok utamra. Megállt, a jobb karomon lévő retiküljéből egy zsebkendőt vett elő, hogy megtörölje az arcát.

- Köszönöm Gyurika, hogy megmentetted az életemet.
- Jézusom, én másra gondoltam. Az életedre akart törni az a szemét?
- Képletesen.
- Ja, az más!
- A táskámat is el akarta vinni. Azt rántotta ki először a kezemből, majd odébb dobta. Sokáig benn voltam az irodában. Gondoltam, az erdőn keresztül rövidebb az út, hát átfutok rajta.
- Nórika, semmi közöm hozzá, de te mindig autóval jársz, most miért nem?
- Mert szervizben van. Elszakadt a fékbowden, azt cserélik ki.
- Igeeeeeen?
- Gyurika, tudod, mi az?
- Fogalmam nincs, de elhiszem neked.
- Feljössz hozzám, hogy dumáljunk kicsit?
- Sietnem kell haza, mert holnap az egyik iskolában koncertem lesz. Még szeretnék gyakorolni. Kedvem ugyan nincs hozzá.
- Sajnálom. Nem tudom, hogy fogom meghálálni neked, amit értem tettél.
- Nórika, ne butáskodjál! Számtalan okot tudok felhozni cselekedetem indoklása mellett. Mindenekelőtt motiválva voltam, mert előtte pár perccel estem el, és ettől rosszkedvű, valamint ideges lettem. Továbbá, cseppet sem közömbös, hogy veled történt a dolog.
- Ha másik lánnyal történik, mit tettél volna?
- Szituációfüggő, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Tudom, nem fordulhat elő, de ülök melletted a szép autóban, véletlenül kinézek az ablakon. Meglátva, majd felmérve a helyzetet, valószínű, megkérek, hogy vigyél el a rendőrségre, mert feljelentést kívánok tenni.
- Gyurika, a személyemet hagyjad számításon kívül!
- Ezt most hogy érted?
- Nem ismerjük egymást, de te arra jársz az erdőben.
- Még feltevésnek is rossz, hogy nem ismerjük egymást. Mindegy, megpróbálom beleélni magamat. Tegyük fel, arra biciklizek.
- Gyalog, Gyurika, ahogy a jóelőbb.
- Szerintem szóltam volna nekik, de ez hangulatfüggő nálam, mert nem szeretek mások dolgába beleavatkozni.
- Jelen esetben miért nem mérlegeltél?
- Mert te majdnem olyan vagy a számomra, mint az édesanyám.
- Köszí. Tudom, nincsen mobiltelefonod. Félek, ha lett volna, aligha társalognánk itt a kapu előtt. Rendes voltál. Most veszem észre, egy gombot leszakított a blúzomról. De nem estem el, mert időben segítettél, és valószínű, a kosztümöm sem lett koszos. Örök hálával tartozom neked.
- Nórika, ennek örülök. Elköszönök tőled. Vigyázzál magadra! Ha máskor előfordul ilyen, rám számíthatsz!

*

Amikor beléptem a cég kapuján, a portán közölték, Dr. Fenyvesy vár az irodájában. Mindenkire haragszom, aki így említi a főnökasszonyunkat. Kétségtelen, ő így mutatkozik be hivatalosan, de hát nekem sokkal jobban tetszik, hogy Nórika. Dr. Fenyvesy Eleonóra cégvezető, ha pontosak akarunk lenni. A minap hallottam a folyosón, hogy 30 éves, és volt már szerelme. Ezek szerint öt évvel idősebb, mint én. Saccozni nem tudok hölgyeket. Úgy gondoltam, nálamnál fiatalabb. Kopogtam az irodája ajtaján.

- Tessék!

- Szervusz, Nórika!

- Szia, Gyurika, de hányszor kell, hogy kérjelek, ne szervussozzál! Te a barátom vagy.

- Na igen.

- Ezzel mit akartál mondani?

- Jóleső érzéssel konstatáltam, hogy a barátod vagyok.

- Nemcsak a barátom, de életem és a becsületem megmentője is.

- Képzeld el, minden éjjel megálmodom azt a furcsa szituációt. Nórika, ugye nem számoltam el magamat, ma lesz fizetés?

- Érdekes lenne, ha a matematikus számolná el magát.

- Néha előfordul, de ez más. Időközönként tapasztalok személyemet illetően szokatlan momentumokat. Nem tudom, milyen nap van, elfelejtetek neveket... és még sorolhatnám.

- Soroljad, Gyurika! Csak nem azt mondd, hogy nincs pénzed?

- Nórika, röstellem, de kénytelen vagyok ezt mondani. Tudod, hangolót kell hivatnom, mert a zongorám gyengélkedik, de muszáj volt böjtölnöm a fizetésig.

- Haragszom rád. Esküszöm, mindig szimpatikus voltál nekem, de a történetek óta nem kérhetsz tőlem olyat, amit ne teljesítenék azonnal. Miért nem szóltál, hogy pénz kell?

- Szégyelltem magamat előtted. Könyörgöm, ne haragudjál rám, inkább lemondok a fizetésemről, csak mosolyogni lássalak!

- Gyurika, te udvarolsz!

- Nem tudom, de az biztos, hogy nem kertelek. Valahogy hozzászoktattál a mosolyodhoz.

- Mosolyogva mondom, hogy csacsi vagy.

Belenyúlt a táskájába, a pénztárcájából kimarkolt egy csomó papírpénzt, majd az asztalra tette.

- Ne bűvölj, hanem dugjad zsebre! Azért nem adtam a kezébe, mert tudom, allergiás vagy az érintésekre.

- Ez igaz. De jelen esetben nem olyan vészes, mert itt a mosdó, tudnék kezet mosni.

- Soha nem fogom megérteni. A poros, koszos számítógép-alkatrészekre nem vagy allergiás?

- Nórika, azok élettelen tárgyak, nem emberek.

- Gondolom, ha megfognám a kezedet, hanyatt-homlok menekülnél.

- Látom, szappan is van a mosdón. Nem menekülnék. Egyébként tegnap, ugye, vasárnap volt?

- Ahogy mondd, Gyurika.

- Édesanyját meglátogatta a kórházból egy orvos. Soha nem találkoztam vele, ezért úgy beszéltek meg, ha becsenget hozzánk, én fogom beengedni. Húúúú, ezt hogy mondjam el neked?
- Bátran, Gyurika, bízatsz bennem, nem adom tovább, elvégre barátok vagyunk!
- Képzeld el egy idősebb bácsit, aki alacsonyabb, mint én, köpcös, de édesanya előmenetele tőle függ! Megvan?
- Tudlak követni.
- Kinyitottam az ajtót, ő belépett, és vesszen, aminek vesznie kell, próbáltam az érdekünknek megfelelően viselkedni. Kezet nyújtottunk egymásnak. A fogaim között kipréseltem a nevemet, de hogy ne legyen hiányérzete, alaposan kezet ráztam vele úgy, hogy édesanyám szavaival élve, tökön vágunk engem a nagy kézrázásban. Ne nevéssél! Nekem szenvedés volt. Alacsonyabb, mint te és nem szőke, hanem kopasz.
- Valamint köpcös.
- Ezt te honnan tudod, Nórika?
- Most mondtad.
- Na, igen. Abban a magasságban lóbáltuk, ahol... szóval érted?
- Te fogalmaztad így, vagy az anyukád?
- Édesanya szavajárása. Az aput „Tökikémnek” hívta. Ebből is láthatod, nem olyan vészes a kézfogás nálam. Az biztos, hogy a doktor úr a szobába, én pedig a fürdőszobába igyekeztem az üdvözlést követően.
- Mindenki érintésétől viszolyogsz?
- Lényegében. Édesanya a kivétel.
- Ő miért?
- Mert vele születésem pillanatától szoros kapcsolatom volt, ha akkor nem fertőződtem meg, már minimális esély sincsen rá. Gondold végig, Nórika! Ő szült meg, ő szoptatott, nem beszélve a többitől.
- Gondolom, engem aposztrofálsz többinek, mert a múlt héten olyan szorosan fogtad a karomat, mintha az édesanyád lennék.
- A körülmények úgy hozták, hogy veszélyhelyzetbe kerültél. Szerény képességeimhez mérten próbáltalak óvni. Édesanyámnak pedig maximum pici koromban fogtam szorosan a karját.
- 25 éves vagy. Feltételezem, a szerelmedtől nem viszolyogsz.
- Melyikre gondolsz? Van a Zsuzsi, még a gimnazista évekből, van Erzsi, abból az időből, amikor harmadévesek voltunk az egyetemen, és.... mindegy, kimondom, hiszen barátom vagy... vagy te.
- Megtisztelő, hogy a szerelmeid közé sorolsz. Részemről alakulóban, de negatívan befolyásolja hozzád való viszonyulásomat a konkurencia.
- Zsuzsi kitántorgott Amerikába, Erzsi Pécssett él a férjével. Én azonban hűséges típus vagyok.
- Milyen időközönként találkozol a másik kettővel?
- Nórika, ők a szívemben élnek, de nem tudnak róla.

- Nagy kő esett le a szívemről, hallottad? Ezek szerint nincs lényegében konkurenciám. Szögezzük le, személyemet figyelembe véve, neked sincs. Tedd már zsebre azt a nyomorult pénzt!
- Rendben, nagyon köszönöm, de kérlek, a jövő hónapban vonjad le a fizetésemből! Valamint légy kedves elárulni, miért szólítottál magadhoz!
- Szeretném, ha összeállítanál nekem egy szuper gépet otthonra!
- Boldogan. Jössz velem a vásárlást lebonyolítani, vagy rám bízod azt is?
- Nem bízom rád, de ezt köszönheted magadnak.
- Nórika, ijedős vagyok. Nem tudom, mit vétettem ellened, de biztosítalak felőle, csupán a meggondolatlanságom következménye lehetett.
- Barátom, a minap azt vágta a fejemhez, olyan nem fordulhat elő, hogy te mellettem ülsz a szép autóban. Így volt?
- Igen.
- Úristen, mit nem adnék, ha ezt a jelenetet más is láthatná, nemcsak én. Ez a hatalmas ember, akihez képest törpe vagyok, megszeppenve áll előttem, és majdnem sír.
- Nórika, mit mondjak? Egyszerű részmunkaidős beosztott vagyok a cégnél, a te cégednél. Te vagy a főnököm, de ha nem a kenyéradóm lennél, akkor is felnéznék rád, és igen, elképzelhetetlennek tartom, hogy egyszer beülhetek a meseautódba melléd.
- Már biztos vagyok benne, számtalanszor fog megtörténni. Amennyivel szerinted több vagyok náladnál, az csupán a látszat. A szüleim pénze. Tudásban felülmúlsz a két diplomáddal. Ráadásul rendelkezel egy gyerekes bájjal, aminek az indítékát még nem sikerült megfejtenem.
- Komolyan mondod, hogy eljössz velem vásárolni?
- Adjam írásba?
- Nagyon szeretném, de nem azért, mert kételkedek a szavaidban.
- Holnap be tud táblázni a művész úr? Nagyon ingadozik a hangulatod.
- Igen, mert sajnos holnap délután van egy fellépésem az egyik művelődési házban.
- Rajtad múlik, Gyurika. Ha elkísérhetlek, társulok melléd. Gondold meg a választ, kockázat van benne!
- Maradék szellemi aktivitásomat arra tartalékolom, hogy beszéljek a hangolóval. A kockázatot pedig nem értem, de ne csodálkozzál rajta!
- Említést tettél több szerelmedről. Arra gondoltam, esetleg vannak még páran a tarsolyodban.
- Leeresztettem, mint a lufi. Holnap hányra jöhetek érted ide, a céghez?
- Gyurika, biztos vagyok benne, a lakásotokból indulnál a koncertre, ezért oda megyek érted én.
- De kár, hogy édesanya délutános lesz.
- Ha arra gondolsz, találkoztunk már. Amikor idejöttél dolgozni, elkísért.
- Jéééé, tényleg!

*

Édesanya azt hitte, megbolondultam. Amikor éjjel 11 órakor hazaért, javában porszívóztam a lakást.

- Gyurika, felfered a házat.

- Takarítok, mert nagy megtiszteltetés ért. Képzeld el, holnap a főnökasszonyom fog elvinni a koncertemre! Mit szólsz hozzá?

- Még nem tudom, de rajta vagyok a témán. Megvan! Az a nő akar tőled valamit, kisfiam.

- Megbeszéltük. Koncert után megyünk számítógépet venni.

- Világos. Fejezzed be a porszívónak a brummogtatását, mert szétmegy a fejem!

- Nem szeretném, ha azt látná, nálunk kosz van.

- Jól van, magamra zárom a szobámat, te pedig reggelig nyaljad a szőnyeget, mert a főnököd kegyeskedik leereszkedni hozzánk.

Éjjel keveset aludtam. Nem tudtam, hogyan mutassam be Nórikát a művelődési ház igazgatójának. Végül egyszerűbb lett a megoldás, mint gondoltam. Amikor találkoztunk, kiderült, ők régen ismerik egymást Nórika szülei által. Tulajdonképpen az én személyem szorult volna magyarázatra, de Nórika közölte, barátja a művész úr. A hangversenyen négy számot adtam elő. Három Chopin etűdöt és egy Beethoven szonátát, majd, mivel sietnünk kellett, nem vártuk meg a műsor végét.

- Határozott a vezetési stílusod.

- Gyurika, ha folyamatosan engem nézel, félek, felcsavarodunk egy fára. Olyan zavarban vagyok, mint amikor doktorrá avattak.

- Nórika, ez nem tudatos. A tudatalattim irányít. Majdnem az aurámban vagy.

- Ugye, nem kéreted magadat, feljössz üzembe helyezni a gépet?

- Természetesen, hiszen az én felelősségem, hogy mit adok ki a kezemből.

Nórika ment előttem a lépcsőházban, én pedig majdnem orra buktam, mert őt néztem, nem a lábam elé. Szép lakása van. Nagyjából akkora, mint a miénk, de sokkal szebb. Örültem, hogy az előszobában levetette a cipőjét. A gép hibátlanul muzsikált.

- Kérhetek tőled műsoron kívül még valamit?

- Teséééék?!

- Gyurika, mivel vagy elfoglalva?

- Elképzeltetek, milyen aranyos kislány lehettél. Ismételd meg, amit mondtál!

- Szeretnék tőled egy CD-t kapni, amin kizárólag te zongorázol.

- Rendben. Tegnap mondtam az irodámban, nem kérhetsz olyat, amit ne teljesítenék.

- Ez valóban elhangzott, de az én számból.

- Magam is ezen az állásponton vagyok. Legközelebb, ha bemegyek a céghez, viszem a korongot.

- Tegnap félbemaradt egy fontos részlet a társalgásunkból.

- Tudom, amikor a szerelmeimről volt szó. Azóta arra is rájöttem, mire voltál igazán kíváncsi. Testi kapcsolatom nem volt még nővel.

- Csodálkozom. Nagyítóval kell keresni az ilyen jóképű, nagydarab, szimpatikus fiatal-embereket. Egészségügyi problémád van?
- Nórika, becsületszavadra a barátom vagy?
- Mit érzel?
- Jó a társaságodban lennem. Nézlek, mintha egy csodálatos festményben gyönyörködnék, de ez nincs összefüggésben a te barátságoddal.
- Nem beszélhetek olyanról, amivel magam sem vagyok tisztában. Mindenesetre a bizalmaddal soha nem fogok visszaélni. Úristen Gyuri, most fogok zuhanni! Félek, olyat fogok hallani, ami darabokra töri a szívemet.
- A nemi vonzalom más kérdés. Vágyaim vannak, de kockázatmentesen oldom meg.
- De hát a cégnél is buknak rád a csajok, te pedig magadban muzsikálgatsz?
- Van jobb ötleted, Nórika?
- Hááááát?! Azt nem mondom, hogy sok tapasztalattal rendelkezem, de azért tudnék mesélni.
- Igazad van, én zuhanhatok, az én szívem műanyagból van. Nem szeretnék úgy járni, mint Lieb Mihály Leó. Olvastam a róla szóló könyvben, hogy asztalosinas korában elkapott valami nemi nyavalyát.
- Bocsássál meg a tudatlanságomért! Ki ő?
- Látom, te is úgy vagy ezzel a névvel, mint én a minap a fékbowdennel. Ő Munkácsy Mihály, de 1868-ig Lieb Mihály volt.
- Beírom a noteszembe, hátha valamikor villoghatok a felkészültségemmel. A jogi egyetemen nem tanultunk róla.
- Ami azt illeti, én sem a zeneművészeti főiskolán, illetve az egyetemen hallottam róla.
- Feltételezem, az elmondottak alapján, anyukádon kívül, más nőt még nem láttál levetkőzve.
- Édesanya nem szokott meztelenül kolbászolni a lakásban. Ezzel szemben májusban az egyik tanítványom eljött hozzám számítógép ügyben.
- Megtudhatom a nevét?
- Még szerencse, hogy a zakóm zsebébe tettem a füzetecskémet. Ebbe írok be minden fontos dolgot. Ildikónak hívják a lányt, és szőke.
- Az én nevem is benne van?
- Szerepelsz a feljegyzéseim között, ahogy Anna is, a titkárnőd. De ez most nem érdekes. Ildikó megkért, menjek el vele számítógép alkatrészeket venni. Illetve állítsak neki össze egy konfigurációt. Elmentünk az üzletbe, ahova szoktam járni, és mindent megrendeltem, amik szükségesek, majd két nap múlva kellett érte mennünk. A lány, pontosabban Ildikó, szeretne volna megnézni, milyen gépem van otthon. Mondtam neki:
- „- Figyelj, eljöhetsz, de arra figyelmeztetlek, az előszobában ki kell lépned a bocskorodból.”
- Bocskorban volt?
- Nem, de ez a szó jutott eszembe a lábbelijéről. Képzeld el, Nórika, akkor még a nevét sem tudtam. Úgy hívtam, hogy: „figyelj!” Édesanya benn volt a kórházban, Ildikónak ezt elmeséltem. Nagyon meleg volt aznap, a mi lakásunk pedig déli fekvésű. Először azt kérte, hadd vesse le a pólóját, mert nagyon besütött a nap, pont ott, ahol a számítógépem van elhelyezve.

- Volt szerencsém ma megismernem a legényszobádat. Úgy emlékszem, van redőny az ablakon.
- Természetesen van, de nem fogom elzárni az otthonunkat az éltető napsugár elől. A redőny azt a célt szolgálja, hogy ne lássanak be este, ha fel van kapcsolva a világítás.
- Magyarul, ha ég a villany.
- Nórika, az nem ég, csak izzik az izzó. Ha égne, abból komoly baj származhatna.
- Köszönöm a helyreigazítást! Folytassad! Gondolom, ott állt szoknyában meg melltartóban, és Gyuri elkezdett izzani.
- Mivel egy programot el kellett magyaráznom neki, belemerültem az okításba, majd azon kaptam magamat, eltűnt Ildiról a szoknya is.
- Izgalmas lehetett.
- Neki, nem tudom. Nekem sajnos az volt. Egyetlen ujjal sem nyúltam hozzá, de a megoldást nem tárom eléd, mert lány vagy. Négy perc híján két órát tartózkodott nálam. Amikor elment, azt mondta: ő egyedül átveszi a boltban a gépet.
- Megértem őt a történetek után.
- Szeretnék a gondolataidban olvasni! Látom az arcodon, csalódtál ebben a jóképű magas fickóban.
- Nézzél jól meg magadnak, ilyenek a csalódott nők! Lehunyom a szememet. Megjelenik a kép előttem. Egy kikent, kifent szőke nő, kosztümben, magas sarkú bocskorban, mellette egy tornacipős, atlétadresszes, jóképű fickó, aki végig öleli a csajt.
- Kinyithatod a szemedet! Rajtad nem bocskor volt, hanem csodálatos szép cipő, aminek színe harmonizált az öltözedékeddel. Én pedig nem öleltelek, csupán szorosan fogtam a karodat, mert sírtál, és félted, hogy elesel.
- Soha nem fogod magadról lemosni, hogy öleltél, mert én így akarok emlékezni rá. A szüleimnek elmeséltem. Szeretnének megismerkedni a megmentőmmel.
- Apukádat Fenyvesy Zsombornak hívják?
- Igen. Anyukám pedig eredetiben Fenyvesi Zsomborné.
- Apukád ügyvéd?
- Igen. Anyukám pedig főorvos. Biztos lehetsz benne, abban a társaságban nem fogsz fertőzést kapni. A kedvedért még a kertjüket is fertőtleníteni fogják. Képzeld el, Gyurika, meglelt az elkövető. Előző nap, gyakorlatilag ugyanott, megerőszakolt egy lányt, aki személyleírást adott róla. Láttam a fényképét, de nem bonyolódtam bele. Engem megmentett a lovagom.

*

1997. július 11. péntek. 30 évem alatt azon ritka névnapjaim közé tartozik a mai nap, ami rendkívül fontos a számomra. Biztos voltam benne, a héten beígért saját felvételeit ma fogom megkapni. A születésnapomról nem emlékezett meg, de hát nem tudhatta, mikor születtem. Az Eleonóra fel kell, hogy tűnjön neki a naptárból. Ehhez képest elmúlt dél, és Gyurika nem tette tiszteletét az irodámban. Mivel mással töltse egy ügyvezető a pénteki munkaidejét, mint visszaemlékezéssel. Azt tapasztalatból tudom ismerősök által, az a lány, akinek pénze van, megszépül. Ez nem igaz persze, de tény, pénze miatt magára vonja a férfiak figyelmét. Régen hittem, ma már tudom, szép voltam és vagyok is. Különös tekintettel a hosszú, göndör, szőke hajamra és a kék szememre. Nem vagyok szeplős, nem vagyok pattanásos, és hitem szerint jó

alakom van. 170 centi magasság, hozzá a 65 kilóval. Iskolás éveimben bőven akadtak srácok, de stréber voltam, minden energiámat, időmet a tanulásba fektettem. Egészen utolsó éves egyetemista időszakomig. Anyukám szerint akkor csapott meg a szerelem szárnya. Lajoska, a délceg évfolyamtárs, levett a tíz körmömről. Belezúgtam. A diplomát még viszonylag tiszta fejjel vehettem át, de aztán bekövetkezett eddigi életem legsötétebb időszaka. Lakásom volt, autóm volt, Lajoskának meg jó szövege. Nem értem magamat. Előtte nem alkoholizáltam, de a szerelméért az ember minden áldozatra kész. Lehet, hogy nem naponta, de másnaponként holtbiztos, hogy kiütött mindkettőnket az ital. Szüleim tépték a hajukat, mert a munka büdös volt számunkra. 92 májusában sikerült részegen totálkárosra törnünk a kocsimat. Lajoska vezette jogosítvány nélkül. Apu bekeményített. Befejezem Lajoskával, ha pedig nem, abban az esetben búcsút intünk egymásnak, és elveszi a lakást is tőlem. Abban az időben szerelemről már szó sem volt köztünk. Magamtól is szabadulni szerettem volna, de egyedül képtelen voltam. A karambolban egyértelműen Lajoska volt a hibás, de szerencsére a másik autóban sem történt személyi sérülés. Apu Lajoskának ultimátumot adott, vagy elhúz az országból, de azonnal, a másik lehetőség, hogy hűvösre teteti úgy, hogy rárohad a műanyag lakat a cellájára. Ex szerelmem pedig szedte az irháját. Azóta sem hallani róla. Nórikából, azaz belőlem, pedig komoly cégvezető lett. Merthogy én is ultimátumot kaptam a szülői házból. Öt éve Nórika makulátlan. Nincs szerelem, nincsen barát, de van kötelesség. Lekopogom, jól megy a székér. Szüleim ahhoz is ragaszkodtak, hogy az új élethez új otthon kell. A régi lakásom elidegenítésre került. Kaptam helyette másikat, a fenekem alá új autót. Semmi más nem emlékeztet a múltamra, csupán a szüleim átlagban havonta egyszer. Alkohol azóta sem volt a számban. Erre egyébként büszke vagyok, hogy magamtól mondtam le róla. Cseppet sem zavar, ha a társaságomban isznak. Anyukám sejt valamit, a lánya ismét a szédülés állapotában van.

Tavaly kezdődött. Meghirdettem egy részmunkaidős állást informatikus számára. Egymásnak adták a kilincset a jelentkezők. Utolsók között érkezett egy külsőleg rendkívül vonzó, 24 éves fiatalember, az anyukájával kézen fogva. Kezembe adta az önéletrajzát. Beleolvasva, felkeltette az érdeklődésemet. 21 éves korában doktorált matematikából. Különleges, átlagon felüli képességei által több évet abszolvált egy év alatt. 23 éves korában zongoraművész oklevelet szerzett. Azt tudtam, egy kereskedelmi cégnél zenei felkészültségét nem tudja kamatoztatni, de a matematikát, az informatikát feltétlenül. Azzal pedig, hogy anyukájával jelent meg kézen fogva, mintha az anyuci az általános iskola első osztályába íratná be a fiacskáját, nem tudtam mit kezdeni, azóta sem tudok, viszont rendkívül vonzó tulajdonság. Nem adtam magamnak gondolkodási időt. Felvettem. Másnap szerszámokkal a kezében jelent meg az irodámban, de anyuci nélkül. Magamnak kimondhatom, totál beleestem ebbe a furcsa fazonba. Még a gondolatokat is próbálom kerülni, hogy nem komplett a fiú. Autista lehet vagy akármi, de hogy az átlagtól eltér, az biztos. Gyuri köszönni sem tud úgy, mint más földi halandó. Üldözési mániája van, de lehet, másképpen kéne fogyatékoságát definiálnom. Tisztaságmániás, az biztos. Irtózik az érintésektől. Nincsenek barátai. Csupán az anyukájával van harmonikus kapcsolata, és talán mostanában velem. Művészetét és a szakmai felkészültségét alighanem hozzáértők sem tudnák megkritizálni. Annyira tiszta lelkű, mint az a gyerek, akinek éppen csak ébredszik a tudata. Már beszél, de még nem tudja, milyen az, hogy mást mondani és mást gondolni. Nem kérdezhetek tőle olyat, amire ne adna választ. Furcsa helyzetben vagyok. Az ő szerelmében nem lehetek biztos, de én odavagyok érte. Egy 25 éves fiú, aki még nem volt lánnyal. Úgy hinné az ember, hogy nincsenek szenvedélyei. Ha két hónappal ezelőtt valaki nekem azt mondja, Gyuri verekedett, nem hittem volna el. És mégis. Gondolkodás nélkül pofozta le azt a szemét alakot, aki meg akart erőszakolni. Azt pedig szerelmi vallomásnak vettem, hogy más lányt nem védett volna meg. Tombolnak bennem az érzések. Szeretem és félttem őt. Ugyanakkor félek a szüleimtől. Meg akarják ismerni a megmentőmet, de ők biztos, hogy másképpen ítélik a furcsaságait, mint én. Gyurika, aki a minap a lakásomon szemével vetkőztetett, közben még a kezemet sem fogta meg. Félttem őt, mert naiv. Nem tudom, mi lesz velem, ha egyszer

csak bejelenti, rátalált az igazira. Nem, Gyuri esetében ez csak fordítva történhet. Őrá talál az igazi. Nem akarom elveszíteni azt, aki még nem is az enyém, és komoly esély van rá, hogy nem is lesz. Ha ketten élnénk a földön, biztos, hogy megerősöskölném. Azt is tudom, hogy boldog lenne. De hát egyetlen embert nem tudok elképzelni, aki kívánja ennek a kapcsolatnak a létrejöttét. Nem hazudhatok magamnak. A szüleim, de főleg apu, biztos azt fogja mondani, az alkoholisták után belezúgtam egy bolondba. Borsózik a hátam, amikor ilyen fogalmazok meg. Ő csupán az átlagtól eltérő. Na jó, még azt is elfogadom, hogy nagy mértékben eltérő. Minden éjjel vele álmodok. Ahogy féltőn ölelt magához az erdőben. Szerinte csupán a karomat fogta. De hát egy olyan embertől, aki irtózik minden érintéstől a karonfogás felől az öleléssel. Még udvarolni is szokott, bár ez nála nem tudatos. Bátornak kell lennem. Abban biztos vagyok, szüleim nem fognak miatta kitagadni. Az ő szemszögükből még igaz is lehet, külön társat képzelnek el nekem. De én tudom, szebbet, jobbat keresve sem találnék. Azt pedig cseppet sem bánom, hogy nem akar más nőt ölelgetni. Csak engem akarjon. De hát ez itt a nagy kérdés, hogy akar-e? Szerelmei vannak és voltak is. Erről az illetékeseknek nincs tudomásuk, mert Gyurika magában intézi el vágyai beteljesülését.

Jólesett fantáziázni, de zökkenjünk vissza a valóságba! Másfél óra múlva hazamegyek, ami azt jelenti, minimálisra csökkent az esély, hogy eszébe jutott a névnapom. Hazamegyek, magamra zárom az ajtót, és átkozni fogom a percet, amikor megszülettem. 30 évesen, nem tudom, mi a boldogság. Nem lehetett szerelem, amit Lajoska iránt éreztem. Inkább haverságnak, vagy maximum barátságnak nevezném, amit egy közös hányás alapozott meg. Szeretnék boldog lenni. Szeretnék képletesen a fellegekbe repülni egy szerető férfi karjaiban. Az ő karjaiban pedig nem csak képletesen, de a valóságban is repülhetnék. Fizikai adottságait figyelembe véve, a tenyerén hordozhatna. Ha felvetném neki, biztos rákérdezne, mit jelent, de a magyarázatom után boldogan tenné. Vagy legalábbis így képelem el. Ennek ellentmond a nyomorult névnapom.

- Tessék, Fenyvesy doktor!

- Csókolom a kezét, doktornő. Itt a portaszolgálat beszél. Gyurika, a bolond fiú, szeretne magához felmenni, de közöltem vele, munkaidő vége közeleg.

- Na és akkor mi van? Tapasztalhatja, hogy benn vagyok. Romváry úr a cég dolgozója. Ami pedig a negatív jelzőjét illeti, kérem tartsa meg magának, ha továbbra is nálunk kíván dolgozni!

- Doktornő, bocsánatot kérek, de azt el kell ismernie, hogy Romváry úr furcsa teremtménye ennek a glóbusznak.

- Magam válogatom meg a munkatársaimat! Kikérem magamnak, hogy bárki felülbírálni merészeljen! Amennyiben kifogása van bármelyik kolléga ellen, veheti a kalapját! Cégen belül nem tűröm ezt a hangot. Haladéktalanul engedje fel hozzám Romváry urat!

- Mindjárt felér, mert engedélyem nélkül elindult, kettesével szedve a fokokat a lépcsőn.

Lecsaptam a telefont, de abban a pillanatban sarkig vágódott ki az ajtó.

- Nem történt bajod, Nórika? Hallottam, hogy kiabáltál, ezért nem akartam az időt kopogással vesztegetni. Ráadásul a portás is furcsán viselkedett.

- Aranyos vagy, Gyurika.

Körbejárta a szobámat, benyitott a mosdóhelyiségbe is.

- Nem vagyok aranyos. Mondtam, az életem árán is megvédelek minden gonosztól. Nórika, fogadd tőlem ezt a szál rózsát! Kívánok számtalan boldog névnapot, és a köztük lévő ciklusok is teljenek boldogsággal. Hoztam a megígért CD-t. Felolvashatom a dedikációt?

- Nem olvashatod fel. Az én ajándékom. „Sok-sok szeretettel dedikálom ezt a korongot az istennőmnek: Dr. Romváry György.”

Felálltam, átvettem tőle a virágot meg a CD-t. Lábujjhegyre emelkedtem, két oldalt megpusztiltam az arcát. Utólag zavarba jöttem. Nem tudtam, mi lesz a folytatás. Elmaradt az arcmosás. Helyette rám mosolygott, és leült egy székre. Elővettem a szekrényből egy hosszú, vékony nyakú vázát. Felugrott, kivette kezemből, vizet engedett bele, majd letette közénk az íróasztalra, én pedig belehelyeztem a rózsát.

- Gyurika, nem vagyok istennő.

- Axiómákról fölösleges vitát indítani. Számomra az vagy, amióta tudok a létezéséről. Belátom, nagyon rövid intervallum. Milliószer boldogabb lehetnék, ha édesanyám mellett te volnál a második, aki eddigi életemet végigkísérte.

- Gyurika, reggel óta hiányérzetem volt. Éjjel megálmodtam a rózsát, de úgy, hogy amikor kiszállok az autóból, te vársz a kapuban.

- Ugyanezt álmodtam, becsület szavamra.

Boldogság töltötte el a szívemet, de a következő pillanatban ránéztem és kétségbeestem. Ez a nagy darab ember keservesen sírt. Odaugrottam a székéhez, vállára tettem a kezemet.

- Mi történt?

- Édesanyát reggel bevitettem a kórházba. Úgy ébredtem, hogy várni foglak a cég kapujában, de meghallottam, hogy nyögdécsel a szobájában. Benyitottam. Egy perc múlva, kezemben a telefonnal, hívtam a mentőket. Nem akartak engem is bevenni, de kénytelenek voltak, mert azt mondtam, az édesanyám mellett van a helyem. Ha nem visznek magukkal, összetöröm a mentőt. Ne haragudj! Úgy tűnik, vakbélgyulladásra van. A kórházból jövök. Egész délelőtt mellette voltam, vagy a folyosón várakoztam. Nórika, bocsássál meg, ez a helyzet felülírta az elképzelésemet. Az édesanyámért tűzbe mennék. Nem szoktam sírni, de mi lesz, ha meghal?

- Nem fog meghalni.

Potyogtak a könnyeim. Utólag tudom, ezzel segítettem neki, hogy látta, vele érzek.

*

- Édesanya, mi a boldogság? Mit érez az ember olyankor, amikor boldog?

- Kisfiam, mi soha nem szoktunk hazudni egymásnak, ugye?

- Ez természetes, ha két ember szereti egymást. Legalábbis így gondolom. Szóval?

- Nem tudom, mi a boldogság. Soha nem is fogom megtudni, mert már öreg vagyok hozzá.

- Aki 45 éves, az öreg?

- Szerintem nő esetében igen. Gyurika, két héttel ezelőtt meg akartam halni.

- Ezt nem mondtad. Félttem, hogy meghalsz, elmondtam Nórikának. Együtt sírtunk az irodájában, de közben nyugtatott, hogy nem halsz meg. Képes lettél volna egyedül hagyni?

- Bepánikoltam - én, aki naponta találkozom a halállal. Elhagyott a józan eszem.

- Nórika imádkozott érted, és meghallgatták az égiek. Itt vagy, gyógyulófélben. Édesanya, tudnod kell, nélküled nem vagyok életképes.

- A boldogságról kérdeztél, Gyurika. Ott kezdődhet a boldogság, ahol momentán tartasz. Lerobbantam, és volt, aki képletesen fogta a kezemet.

- Nem képletesen. Nagyon is valóság volt az a kézfogás.

- Ezek szerint te már tudod, mi a boldogság. 25 éven keresztül az én kisfiam mindenki számára megközelíthetetlen volt. Érzelmileg előfordultak életedben megmagyarázhatatlan kötődések, de minden érintésre összerezzenél. Tudom, ma is így van, mert a főorvossal sem kezeltél le, amikor hazahoztál a kórházból, pedig ráadásul ő a főnököm, hiszen ott dolgozom. Örülök, hogy belépett az életedbe valaki, aki rajtam kívül fontos a számodra.

- Ha ez a boldogság, akkor borzasztó szélsőséges érzés. Édesanya, tudod, a névnapján kerültél kórházba. Délután felköszöntöttem, és siettem volna vissza a látogatásra, de beültetett az autójába, útközben vett nekem egy mobiltelefont, és repített a kórházhoz. Lelkemre kötötte, mindenről számoljak be neki. Az irodájában megpuszilt, úgy köszönte meg az ajándékomat. Azt a csekélységet, amit tőlem kapott. Nekem pedig sokszorosát vette. Együtt sírtunk érted. A kórháznál, mielőtt kiszálltam a kocsiból, megszorította a kezemet. Azt kívántam, soha ne engedje el. Örültem, de másodpercek múlva fáj a hiánya.

- Szeret téged, te is szereted őt.

- Számomra a szeretet megtestesítője te vagy. Ismerem minden megnyilvánulásodat, mozdulatodat irányomba. Pontosan tudom, soha nem fogok benned csalódni. Nórika más. Magamban érzem, mit jelent nekem, de az ő érzéseiben nem lehetek biztos. Tudod, ő a főnököm.

- Te pedig egy buta kisfiú vagy, 25 éves korodban is. Azért vette a telefont, hogy bármikor tudjatok egymással beszélni. Azért puszilt meg, mert tudta, mindenkitől idegenkedsz, de tőle nem. Főnökasszony léteire kiáll melletted a beosztottaival szemben. Azt mondod, senki vagy hozzá képest, ő pedig mindenki előtt vállalja a vonzódását irántad.

- Biztos vagy benne, édesanya, hogy részéről is szerelem? Nem arról van szó, hogy hálás azért, hogy egyszer segítségére voltam?

- Gyurika, ez a ti játszmátok. Nem szeretném, ha osztanám az észet, aztán holnap a matematikus fiam a logikus gondolkodásával fejemre olvasná. Volt egy férjem, látszólag volt egy szeretőm is, de igaz lelkemre mondom neked, soha nem volt Robi bácsival testi kapcsolat. Szerelmes lettem egy hóhányó kocsmazenészbe. Bocsássál meg a közönségességemért, de felnőtt ember vagy, nem köntörfalazhatok, azon túl, hogy gyereket csinált, nem sok pozitívumot hozhatok fel a házasságunkból. Úgy mentem férjhez, hogy utólag tudatosult bennem, asszony vagyok. Úgy is váltam el.

- Édesanya, öregnek mondod magadat, de férfiszemmel vonzó teremtés vagy ma is.

- Boldognak kéne lennem, hogy mindezt a fiam szájából hallhatom? Áruld el a logikus gondolkodásoddal, te, mint férfi, ha vonzó nő vagyok, miért nem környékeznek meg a férfiak?

- Csak sejtésem van. Kalandra alkalmatlan az én édesanyám, ez lerí rólad. Tartós kapcsolatot pedig senki nem kíván veled, mert van egy bolond fiad, mint slepp.

- Bolondnak vallod magadat, mert aki felületesen ismer, így vélekedik rólad. Definiálni tudod a szellemi elmaradottságodat?

- Hitem szerint igen. Bolond az a személy, aki helyzeténél fogva nem látja reálisan a körülményeit. Engem bolondnak tartanak, de én meg vagyok magammal elégedve. Sőt! Határozott véleményem, ha én vagyok a normális, akkor szinte kivétel nélkül mindenki bolond körülöttem. Matematikára lefordítva, ez elméletileg lehetséges, de a gyakorlatban képtelenség.

- Gyurika! Bizonytalan voltál abban, hogy mindenki bolond. Mondjam a kivételeket?

- Nem kell mondanod. Röntgen szemekkel belelátsz a koponyámba, olvasni tudsz a gondolataimban. Tisztában vagy a kivételekkel.

- Csupán ott a gond, hogy a te kivételeid szereteten alapulnak.
- Az nem lehetséges, hogy a boldogság butít?
- Kisfiam, meglehetősen burkoltan hoztad tudomásomra, hogy az anyád is bolond. Ha a boldogság butít, abban az esetben, akiket kivételnek érzel, nem biztos, hogy kivételek is. Ahogy mondtam, Nórikát meg engem jobban szeretsz önmagadnál. Én pedig, minden igyekezeted ellenére boldognak látlak. A konklúziót pedig vond le magadnak!
- De azt ugye érzed, édesanyám, ha az utóbbi mondatokat nem tőled hallom, hanem mástól, az illető az életét kockáztatta volna. Egyetlen rossz szóért, amivel téged illetnek, ölni tudnék.
- Nem mondtál rám rosszat, csupán félreérthetően definiáltál. Különben pedig szeretnék bolond lenni. Mindketten fel tudjuk mérni a helyzetünket. Ami a szellemileg terheltekre nem jellemző. Szegény Nórika és szegény én. Mi lesz, ha egyszer megneheztelünk vele egymásra, és meggondolatlanságokat ejtünk ki a szánkon?
- Kénytelen leszek feladni az elveimet. Ámbátor, amelyik kutya ugat, az nem harap. Csupán egyszer fordult eddig elő, hogy valakire kezet emeltem. Az valóban a boldogság lesz a számomra, ha Nórikáról egyszer úgy nyilatkozhatok, ahogy rólad. Ő momentán még illúzió. Hiszem, hogy nem hamis, de semmiképpen nem a realitást hordozza magában. Ami pedig személyedet illeti, az más. Te mindenekfelett vagy.
- Édesem, most jövök rá, te lényegében nem érdeklődni óhajtottál tőlem, hanem gyakorolsz velem. Biztosítalak afelől, hogy tudsz udvarolni. Ha Nórikának így adod elő az érzelmeidet, meglehet, nem olvadni fog a boldogságtól, hanem egyenesen légneművé válik.
- Az borzalom lenne. Nórika nem szublimálódhat. Nem áll módomban érte végigkutatni a sztratoszférát.
- Igyekezzél, hátha vannak még rejtett képességeid! Én mindenesetre barátkozom egy valószínűsíthető új helyzettel, hogy Nórikával osztoznom kell a megszokott státuszomon.
- Nem tudom. Majd megkérdezem tőle, az ő anyukája orvos. Matematikában nincsen arra vonatkozó bizonyíték, hogy a szív érzelmi befogadóképessége behatárolt lenne. Nem beszélve a státuszkülönbségekről. Nórika nem lehet az édesanyám, mert....
- Mert én születek, nem ő, ugye? Gyurika, el tudod képzelni, hogy neked valaha gyereked legyen?
- Amikor kórházban voltál, esténként foglalkoztam ilyen dolgokkal magamban. Egy lányt boldogan elfogadnék, aki rád vagy Nórikára hasonlít.
- Először is, a gyereket nem a gólya hozza ajándékba, tehát nem gyakorolhatsz kegyet az elfogadásával. Másodszor, érdekes lenne, ha Nórika szülne egy kislányt, aki rám hasonlít.
- Úristen! Kivert a víz. Mit gondolna rólam, ha tudná, milyen szennyes gondolataim vannak?
- 20 éves voltam, amikor születted, 31, amikor búcsút intted az általánosnak, és megkezdted a gimnáziumot. Senki nem hitt benne, hogy az a kis kölyök megállja helyét a nagy culák között. Nórika hozzám képest olyan lemaradásban van, ami behozhatatlan. Valljál neki szerelmet, a gyerekáldás utána következik, mert fordítva lutri.
- Várjál, édesanya, éppen Nórika hív!

*

- Tessék!
- Szia, Gyurika!

- Szia, Nórika! Éppen most kerültél szóba nálunk.
- Örülök neki. Gyurika, ki az a Rózsa? Olvastam tegnap a telefonjegyzékedben.
- Édesanyának a neve, de nem akartam úgy beírni.
- Feltételezem, Anna pedig a titkárnőm.
- Igen, holnap megyek hozzá 15 órára. Ma akarta, de mondtam neki, sajnálom, ez a szombat az édesanyámé.
- Mit akar tőled az a nő?
- Megkért, mivel a férje nincs itthon ezen a hétvégén, nézzem át a gépét, és referáljak, kivel tart kapcsolatot a férje.
- Kirúgom azt a kis kurvát.
- Nórika, ideges vagy? Nem szoktál ilyen csúnyán beszélni.
- Azt mondtad, a szerelmed vagyok. Ha ez igaz, akkor nem mégy el hozzá. Mindjárt visszahívlak, csak csengettek.
- Kisfiam, mi történt, hogy Nórika szétbontotta a vonalat?
- Nem tudom, de nagyon mérges lett a titkárnője miatt.
- Mondtam, hogy Nórika szerelmes beléd, azért féltékeny.
- De hát édesanya, semmi oka rá.
- Te ezt csak úgy hiszed.
- Megint hív. Itt vagyok, Nórika.
- Szeretném, ha holnap délután eljönnél velem anyukámnak ajándékot vásárolni! Egyébként ők csengettek be, de rohantak tovább. Anyukám holnap elrepül Svédországba előadást tartani. Csütörtökön este jön vissza. Pénteken ugye eljössz velem hozzájuk, hogy névnapján felköszöntsük az anyukámat?
- Édesanya, ott van az íróasztalomon a naptáram, légy kedves ide adni! Nórika, augusztus elsején, pénteken az én naptáramban Boglárka van.
- Látom, nagy a bizalom az irányomba.
- Ne haragudj, nem tudtam anyukád nevét.
- Ezért nézted meg a naptárban, ugye?
- Szégyenlem magamat a bunkóságomért. Hidd el, soha nem kételkedek a szavaidban!
- Ha ezt megbeszéltük, akkor kanyarodjunk vissza! Holnap délután eljössz velem vásárolni?
- Boldogan mennék, de mondtam, hogy....
- Nem érdekel. Közöljed Annával, hogy én nem engedem!
- Jól van, csak ne légy mérges, mert félek tőled.
- Hogy van anyukád?
- Hála istennek, jól. Egy hétig betegállományban marad még, aztán megy dolgozni.
- Örülök neki. Elköszönök, hogy nyugodtan beszélgethessetek anyukáddal, de azt a kis ringyót rendezzed le, én pedig holnap háromra megyek érted!

- Ez van, édesanya. Fel kell hívnom a titkárnőjét, és lemondani a holnapot, mert a főnökasszony nem járul hozzá.

- Szívesebben találkozna holnap azzal az Annával, mint Nórikával?

- Ez nem kérdés. Dilemmában csupán akkor lennék, ha közületek kéne választanom.

- Akkor tessék intézkedni! Nórika féltékeny, mert szeret téged.

Vasárnap délután az ablakból néztem, mikor érkezik. Gondoltam, leszaladok, hogy ne kelljen várakoznia. Ezzel szemben megállt az autó, és kiszállt. Egyenesen megcélozta a kapunkat. Én engedtem be. Erőt vettem magamon. Édesanya szeme láttára megpusziltuk egymást. Büszke voltam magamban magamra, hogy mertem kezdeményezni. Tudtam, ezen a napon a továbbiakban bármi történhet, én boldog vagyok. Természetesen édesanyával is összepuszizkodtak, majd pár mondatot váltottak, aztán elindultunk.

- Nem szoktalak ilyen idegesnek látni. Természetesen felhívtam Annát, és közöltem, édesanya rosszul van, nem mehetek hozzá.

- Főlöleges volt hazudnod. Tudnod kell, Balázs, a kereskedelmi igazgatóm, próbált rám hajtani, majd amikor látta, hiába strapálja magát, átnyergelt Annára. Két nap múlva lefektette a kis dögöt. Nem engedem, hogy beleártsad magadat a kétes házasságába. A férje megéri a pénzét, de Anna sem különb. Naiv vagy, tapasztalatlan és arany a szíved. Én pedig féltelek, amit senki előtt nem fogok titkolni.

- Félek tőled.

- Minden okod megvan rá. A névnapomon nem tudtál eljönni velem a szüleimhez, ezt megértettem, anyukád miatt. Azonban ragaszkodom hozzá, hogy Boglárka napon, azaz pénteken, amikor anyukám ünnepel, bemutathassalak nekik. Ráadásul kérésem is van.

- Teljesítve, főnökasszony.

- Így jártam. Számodra ez a szerelem?

- Nem ez a szerelem. Viccből tituláltalak főnökasszonynak. Ami pedig nem vicc, hogy a világ végére is elmennék veled. Igaz, tartok a szüleiddel való találkozástól, mert nem szeretnék elveszíteni.

- Köszönöm, ez jólesett.

- Nórika, nem az érzelmeimmel van baj, hanem azzal, hogy adjam elő. Délelőtt édesanyán gyakoroltam. Magam sem úgy terveztem, de egyszer csak figyelmeztetett, ne neki udvaroljak.

Egy áruház parkolójában voltunk éppen. Lekapcsolta a motort. Kezét a kezemre tette.

- Ő biztos, hogy nem csodálkozik a viselkedésemen. Az anyukád játéknak veszi az udvarlásodat, de a nők bezsonganak tőle. Szeretném kérni, készítsél egy CD-t anyukám névnapjára, amin Chopin keringőket zongorázol!

- Boldogan. Feljátszom a korongra a legújabb szerzeményemet is.

- Hoppá! Mit hallok, neked saját szerzeményeid vannak?

- Inkább csak ujjgyakorlatok. Bár az igaz, mivel tanították a főiskolán, hogyan épül fel egy szonáta, elméletben felkészült vagyok, de azért nagyon messze Mozarttól.

- Ha hiszed, ha nem, nem cserélnék el egyetlen Romváryt tíz Mozarttra. Nálam a zene érzelmi alapon működik.

- Anélkül, hogy ismernéd műveimet, ekkora ázsiója van előtted Romvárynak?

- Mikor teszed lehetővé, hogy élvezkedhessek?

Tudtam, a szerzeményeimre utal, de ő is tisztában volt a kétértelmű fogalmazásával, mégsem korrigálta.

- Ott tartottunk, hogy a szüleimet mumusnak tartod. Megnyugtatlak, nem kell félned.

- Megmagyaráznád, hogy én is értsem!

- Hiszem, hogy megtört a jég. Tőlem nem irtózol.

- Csak azt ne hidd, Nórika, hogy ez számomra sokkal jobb. Csodálatos álmaim vannak két hét óta, aztán hirtelen felébredek a valóságra. Nem érzem szádat az arcomon, és a kezed érintését sem. Ez borzasztó.

- Felhívom az anyukádat, és megköszönöm neki, amit tett értem. Megtanította a fiacskáját udvarolni. Elmegyünk a szüleimhez, de ígérem, bármivel kínálnak téged, én fogom prezentálni.

- Aranyos vagy, de mi lesz, ha anyukádat ezzel megbántjuk?

- Ampullánként adagoltam szüleimnek a bogaraidat. Elfogadják, hogy anyukád után én vagyok számodra a legfontosabb.

- Édesanya azt mondja, hogy mellette.

- Annához nem mehetsz el.

- Képzeld el, nem tudtam, hogy tegnap volt a névnapja. Édesanya mondta, biztos azért szerette volna Anna, ha tegnap megyek hozzá.

- Gyere, kiszállunk. Estig nem engedlek el magamtól.

- De kár!

- Ismerlek. Hihetetlen a változás, de tudom, azt sajnálod, hogy elengedtem a kezedet. Bemegyünk az áruházba, fogjuk egymás kezét, mintha szerelmesek lennénk. Mit szólsz hozzá?

- Lehangoló a „mintha”.

Bementünk. Sokáig nézelődött az osztályokon, több helyen vásárolt. Azon gondolkodtam, mi szükség volt a személyemre. Azt hiszem, tényleg bolond vagyok. Visszaültünk a kocsiba, de mielőtt indított, elmeséltem neki, hogy holnap tanfolyamot tartok haladóknak, de utána Ildikóék lakására megyek, mert összeomlott neki a Win95. Esküszöm, hogy szikráztak a szemei. Jobbnak láttam kihúzni a slusszkulcsot addig, amíg megnyugszik.

- Nórika, Ildikóhoz elmegyek, mert az pénzt jelent a számomra. Abban biztos lehetsz, ha bugyiban és melltartóban nem izgultam rá, felöltözve sem fog érdekelni.

- Nehéz a bányászélet.

Ennyit mondott. Kivette kezemből a slusszkulcsot, majd indított. Végigszáguldtunk a városon, majd a kapunknál beletaposott a fékbe. Ő nem, mert fogta a kormányt, de én megpusztiltam a szélvédőt.

- Nyugodjál meg! Ha úgy gondolod, eljöhetsz velem.

A búcsúpuszikat én kezdeményeztem, közben megsimogattam a kezét a kormányon. Lassan indított. Én pedig néztem utána, amíg el nem kanyarodott a sarkon.

- Édesanya, megjöttem. Örülök, hogy megvártál.

- Kisfiam, ne mondjál semmit! Az anyai szív megérzi, mi dül benned.

- Szeretnék egy nyugtatót kérni tőled, hogy éjjel aludni tudjak!
- Buta gyerek. Nem orvosságra van szükséged. Ha nem látnám a szenvedésedet, kedvem lenne nevetni. Az én fiam, aki betegesen fél minden fertőzéstől, alaposan megfertőzte magát.
- Nórika nem bacilus.
- Valóban nem. Hálás vagyok neki, hogy felnőttet csinált a fiamból.
- Jól tudod, hiszen mindig mindent elmondok neked, többször voltam szerelmes.
- Gyurika, ha vonz az ismeretlen, az még nem szerelem. Ezt az érzést, ami most tombol benned, nem csillapíthatod lefekvés után egy zsebkendővel.

*

Izgalommal teltek a napok. Nem jött el velem Ildikóhoz, de este felhívott. Cirka másfél órát beszélgetett az ott töltött egy óráról. Édesanya huncut mosollyal konstataa társalgásunkat. Félttem a péntektől. Nórika szülei nagy emberek, komoly tétje van a találkozásunknak. Szeretném, ha legalább a minimális elvárásuknak megfelelnek. Viselkednem kell, csak hát ha olyanokra gondolok, mint szombaton a naptáros történet, inamba száll a bátorságom. Nem volt gyerekszobám, nem mozogtam urak között. Megjegyzem, valószínű, akkor sem látszana meg rajtam. Míg őt nem ismertem, ritkán foglalkoztatott a viselkedés. Kivéve a koncertjeimet. Az öltözködésemet édesanya irányítja, hajlongani a közönség felé megtanultam. Pénteken nem mentem be a céghez. Megegyeztem vele, úgysem tudnék érdemben dolgozni, majd a következő héten bepótolok minden elmaradást. Édesanya, még mielőtt Nórika megérkezett volna értem, próbált lelket önteni belém. Megszólalt az ajtócsengő. Több gondolkodásra, töprengésre nem maradt időm. Természetesen nem pusztítottam meg őt, mert annyira ideges voltam, hogy megfélemedtem róla. Viszont átadtam három CD-t, neki adresszáva, amin eddigi életem összes szerzeménye szerepel. A kocsiban átfutotta a címeket. Kiutalt két pusztit, amikor azt olvasta, hogy: Fohász az istennőmhöz.

- Félelmetes vagy, olyan, mint Édesanya. Kitaláltad a címből az adresszálat. Tegnap született, mint legutolsó művem, és túlzás nélkül, minden ujjmozdulatomban benne voltál.
- Ismerlek. Te mondtad, én vagyok az istennő.
- Szeretném, ha két óra múlva is így mosolyognál rám.
- Ezt megígérem, csupán az intervallumban nem vagyok biztos.

Néztem őt vezetés közben. Arra eszméltem, megáll a motor. Jobbra fordítottam fejemet. Egy palotánál álltunk. Egy csodálatos családi ház, ami beillett palotának. Ebben a házban kell nekem megfelelnem az elvárásoknak. Nem tudom, reszkettem-e a félelemtől, de azt tudom, Nórika becsengetett, majd megfogta a kezemet. Nem analízálom az anyukáját, aki kijött. Típp-topp úrinő, ha az én unintelligens véleményem mérvadó lehet. Bementünk egy gyönyörűen berendezett szobába, ahol a falakon végig festmények voltak. A sarokban hangverseny-zongora, addig nem volt tudomásom róla, hogy zenész lenne a Fenyvesy családban. Előjött a ház ura, Nórika apukája. Tudtam, kezet fog nyújtani, nekem pedig viselkednem kell. Sikerkült. Áadtam Boglárkának egy szál rózsát, aztán odaadtam a dedikált CD-t. A dedikáció szövegét Nórikával beszéltem meg. Apukája javasolta a tegeződést. Hozta volna az italt a pertuhoz, de a szóvivőm leintette. Közzétette a nagyérdemű számára, hogy soha nem fogyasztottam még alkoholt, és emellett kitartok. Ami pedig személyét illeti, 25 éves koráig megitta a részét. Ezt a kijelentését felvéstem az agyamba, hogy alkalmasint tisztázni tudjam vele a tisztázandókat. Tulajdonképpen semmit nem tudok a múltjából. Boglárka elindult kifelé, Nórika követte. Két perc múlva megpakolva tálcákkal érkeztek a hölgyek. Nekem úgy tűnt, hogy megbeszél

koreográfia szerint cselekednek. Boglárka Zsombort, Nórika a személyemet tüntette ki figyelemességével.

- Gyuri, Nórika anyukájával, azaz a feleségemmel, együtt csak most tudjuk megköszönni neked, amit értünk tétél.

- Bocsánatot kérek, Zsombor, nem tudom értelmezni a köszönetedet. Ha tettem valamit, azt önző módon magamért tettem. Nórika a meggondolatlanságáért veszélybe került. Elképzelni nem tudnám, hogy bármikor ne álljak ki mellette. Hidd el, minimális túlzás nincs benne, ha két perccel később érkezem, és Nórikát megerőszakolja, ma aligha társalognánk ilyen kedélyesen, a személyemet soha nem ismertétek volna meg, ami nem biztos, hogy veszteség lenne a számotokra, de én habozás nélkül öltem volna meg azt az alakot. Így megúsza egy kis veréssel és rúgással.

- Apu, képzeld el, utána kérdéseket tettem fel Gyurikának. Mi lett volna, ha nem én, hanem egy számára idegen lány sikoltozik segítségért.

- Nórika, nem vagyok büszke a válaszaimra, de arra igen, hogy igazat mondtam. Soha nem verekedtem, ezután sincs szándékomban, viszont a szeretteimet, ha kell, életem árán is megvédem.

- Kislányom, eddig nem mondtad, hogy Gyuri szeret téged.

- Nem mondhatta, ha titokban tartottam. Mondhattam volna, de az csupán szócséplés. Azt viszont hinni szeretném, hogy érzi.

- Ne haragudj Gyurika, tudom nem vagy kisgyerek, akit produkáltatni szoktak a szülei. Kérlek, a kedvemért játsszad el a szüleimnek azt a szerzeményedet, amit tegnap írtál hozzám! Legalább élőben meghallgathatom én is, hiszen csak a címét ismerem: Fohász az istennőmhöz.

A zongoránál én vagyok a Jani. Némi gondot csupán az jelentett, ha le van hangolódva, hogy fogok jó képet vágni hozzá. Márpedig tudom, ezek a hangszerek, amik lakásokban bútorként szerepelnek, külsőleg szépek, de a hangjuk borzasztó. Felnyitottam a tetejét. Láttam, páncéltökés, majd pár futam után megállapíthattam, elviselhető a hangja. Nagyjából olyan, mint a sajátom volt hangolás előtt. Lírai hangvételő a darab, hiszen a szerző halkán foháskodik a kedveséhez, úgy, hogy senki más ne hallja. Semmi fortissimo, semmi diszharmónia a darabban. Végig használtam a tompító pedált, hogy azzal is növeljem a hatást. Valószínű, arcomon látszott az átszellemültség, mert amikor befejeztem, Nórika könnyes szemmel ölelt és puszilt meg.

- Gyuri, ha már úgyis zongoránál vagy, az én kedvemért játsszál egy Chopin darabot!

- Boglárka, Chopin nekem is kedvencem.

Három etűdöt játszottam, mert keringőket vettem fel neki. Az etűdök között pedig nem szerepelt a forradalmi etűd. Bár a lírai darab után lelkemnek jólesett volna egy kis tombolás.

- Gyurika, gyere, menjünk vissza az asztalhoz, mert nem koncerten vagy, hanem családlátogatáson.

- Kislányom, a te óhajodnak tett eleget. Gyuri, ne hagyd magadat terrorizálni! Nórikában sajnos benne van az uralkodási vágy.

- Boglárka, ha szeretetből történik, ahhoz hozzá vagyok szokva. A mai napig édesanyám irányítja az életemet. Neki köszönhetem, hogy Nórikát megismertem, hiszen ő beszélt rá, hogy jelentkezzek a cégnél.

- De miért vagy részmunkaidős?

- Erre tavaly megvolt a magyarázatom. Tanítok informatikát, koncertezek mindenfelé, és a számítógépek javítása, a programok telepítése nemigen érdekel.
- Az idén mi változott?
- Csekélység, mondhatnám, abszolút semmi. Maximum, hogy szeretném, ha a napnak minden percében mellettem érezhetném az „Istennőmet.”
- Nóriká, te jól bevittél engem az erdőbe! Azt mondtad, hogy Gyuri visszafogott. Zárkózottnak tűntetted fel előttem.
- Ez van, anyukám. Az mindenképpen igaz, nem barátkozik senkivel, nem volt eddig lányokkal kapcsolata, és ami genetikai hiba lehet, irtózik minden érintéstől. Kivételek persze előfordulnak, de csupán érzelmi alapon.
- Kislányom, ne beszélj rébuszokban! Mit értesz az alatt, hogy „eddig?”
- Ha az apu és Gyurika nem lennének jelen, megmagyaráznám.
- Kislányom, én befogom a fülemet addig.
- Apu kérek, ne kószolgassatok! Nem fogok nő létemre a jelenlétetekben szerelmet vallani.
- Gyuri, úgy szólok hozzád, mint férfi a férfihoz. Ugye számíthatok rá, hogy elmondod, miket mondott neked, miután innen távoztatok?
- Zsombor! Részben, mint Nórika édesapjának, másrészt, mint ügyvédnek mondom. Fogalmam nincs, milyen benyomást gyakoroltam rátok. Még az is lehet, hogy kedvezőt, de én mindig kishitű voltam. Amit viszont határozottan mondhatok, ha azon múlna veletek a jó kapcsolatom, hogy Nóriát kiadom akarata ellenére, gondolkodás nélkül lemondanék róla. Nem szoktam neki szerelmet vallani, valószínű, ezután sem kényeztetem el ilyen szöveggel. Azt viszont már mondtam, hogy annyit jelent számomra a személye, mint az édesanyám. Nincs gyakorlatom a szerelmi vallomások terén, de ennél szebbet és többet ötven év múlva sem tudnék mondani neki. Hogy mennyire vagyok hiteles előttek, nem tudhatom, de az idő igazolni fog. Nórika találhat szebbet, jobbat nálamnál, de én soha, mert nem is keresnék. Konklúzió: a kettőnk kapcsolatából csupán annyi a publikus, amennyit együtt jónak látunk.
- Természetesen a felszólításomat viccnek szántam, de a reagálásodat megköszönöm, mint apa, és mint ügyvéd is. Ebből a pár mondatodból kiviláglott az ars poeticád.
- Kicsi korom óta tudom, hogy elütök az átlagtól minden szempontból. Sok a hiányosságom, ami az én esetemben inkább fogyatékoságot jelent. Bizonyos témákban profinak mondhatom magamat, míg más vonatkozásban megmaradtam gyereknek. Mindent komolyan veszek. Engem cseppet sem sért, ha irányít az a személy, akit szeretek, mert hiszek neki. Hiszem, hogy jót akar. Nem tudok hódítani. Soha nem foglalkoztatott a gondolat, milyen nővel tudnám leélni az életemet. Nóriát utamba hozta a szerencsém, köszönhetem édesanyámnak. Örülök, hogy nem nyámnyila, mint én. Akarom, hogy irányítson. Megértem, szeretitek a lányotokat, úgy érzitek, én vagyok a megmentője. Csak hát ha nem ismerem fel a személyét a sötétben, valószínű tovább megyek. Közömbös vagyok minden és mindenki iránt. A kivételek pedig mindig erősítik a szabályt. Egyetlen pillanatig nem vetődött fel akkor bennem, hogy a beavatkozásomnak kockázata lehet. Magamért tettem, mert bár Nórika nem tudott róla, de a személyét kicsit tulajdonomnak éreztem. Amúgy elmondhatja nektek, nyuszika vagyok.
- Nyuszika, tegyed magadat takarékra, hogy szóhoz juthassak! Múltkor bejött hozzám ez a nyúl. Az egyik kollégával üvöltöztem telefonon. Meghallotta a folyosón, hogy gubanc van körülöttem. A csendes, tisztelettudó ember, sarkig kivágta az ajtómat, és mint dúvad, jelent meg előttem. Körbejárta a vélt territóriumát, majd miután meggyőződött arról, hogy még a mosdóban sincs ellenség, hajlandó volt üdvözölni.

- Nekem ez a természetes.

- Nekem pedig az, hogy távozzunk, mert mindjárt holnap lesz. Beszéljétek meg az estét! Nem kell közölnötök velem a véleményeteket. Tudni fogom a viszonyulásotokból. Ha nincs több meghívás, azt is elfogadom.

Boglárka és Zsombor egymásra néztek, miközben a lányuk szövegelt.

- Kislányom, miattad vagyunk óvatosak, nem Gyuri miatt. Ami a további meghívásokat illeti, hinni szeretném, nem gondoltad komolyan. Nincs több meghívás, de az ajtónk Gyuri számára is nyitva áll.

Nórika megpuszilta a szüleit, mert érezte, kissé bántó volt a felszólalása.

*

- Hívjad fel az anyukádat, hogy ne aggódjon!

- Nórika, bentről, a szüleidtől még aktuális lett volna, de itt a kocsiban? Negyedóra az út hazáig.

- Még annyi sincsen hozzám. Mondtam, a szerelmi vallomásom kettőnkre tartozik. Mondd meg anyukádnak, ne aggódjon, jó helyen töltöd az éjszakádat!

- Ne induljál még! Olyat érzek a szívemben, amit akkor, amikor kijöttünk az erdőből, és szorosan fogtam a karodat.

- Öleltél.

- A karodat fogtam.

- Mondom, hogy öleltél.

- Szégyenlem utólag.

- Mit?

- Hogy a karodat fogtam csupán.

- Indítok, mert a szüleim azt hiszik, hogy megbolondultam.

- Ha felhívom édesanyát, már nincs visszaút.

- Ha viszont nem hívod, akkor hívom én. Add ide a telefonodat!

Indította a kocsit, én pedig megsúgtam édesanyának a fülébe halkan, hogy Nórikánál töltöm az éjszakát. Nem tűnt meglepettnek. Titokban, ha egyedül vagyok, könnyű férfinak lennem, de most tanúm is lesz. Mikor beléptünk az előszobába, és Nórika bezárta mögöttünk az ajtót, eljött az én időm. Elszálltak belőlem a gátlások. Átöleltem a kincsemet, amit ő a csókjával jutalmazott.

- Megengeded, hogy levegyem a zakómat?

- Buta vagy, hogy engedélyt kérsz rá. Gyurika, te még nem veszed észre, amit én tudok. Csiszolódunk egymáshoz. Benne volt a zabszem a fenekedben, ezért öltönyt vettél csokornyakkendővel. Nem beszéltük meg, de alkalmazkodtam hozzád a tudatalattim irányításával. A bolond Nórika pénteken meglátogatja a szüleit kosztümben. Gyere be a szobába, ott egymásra rakjuk a kabátjainkat, érezzék ők is jól magukat!

- Te hosszú hajú szépség. Édesanyának van kislánykorából egy kaucsukbabája.

- Azt mondd, hasonlítok rá? Jézusom, mi történik velem! Gyurika végre megfogta a cicimet, ami nem kaucsukból van, ugye?

- Ne gonoszkodjál velem! Tudod, félek, hogy olyat csinálok, amit nem való.
- Ne is törődj vele, édesem! Pótanyukád beavat a testi szerelembe, mert ugye mondtál ilyet, hogy annak tartasz?

- Mo-mo-mo-mondtaaaaam!

Elakadt a szavam. Álltunk egymással szemben, öleltem őt, fogtam blúzon keresztül a cicijét, ő pedig lehúzta a nadrágomon a zipzárt, és benyúlt. Éreztem, hogy merevedésem van. Hány-szor, de hány-szor képzeltem el ezt a szituációt, hogy a kezébe veszi, és most tessék!

- Tessék Nórikádat felkapni, bevinni a hálósobába, lefektetni az ágyra, a többit tudod!

- Kicsi szívem, szeretni akarlak.

- Majd arra még ráérünk, most kívánjuk egymást. Gyere!

Vittem, csókoltam a kisbabámat, mert a szívemben kisbabának éreztem, de testméreteit tekintve az is volt.

- Nórikám, itt vagyok veled, a szerelmem fekhelyén. Szédülök a boldogságtól. Tudod, az önmagában mit jelentene a számomra, ha a kispárnádba temethetném az arcomat? Ebben a szobában, aminek a levegője a te illatoddal van tele. Kicsi virágszál.

Kispárna halasztva, bár mindkettőnk feje éppen rajta tartózkodott, de Nórika ismét akcióba lépett. Nem elégedett meg azzal, hogy fogja, elő is vette. Felém fordulva, jobb lábát rátette a combomra. Nem tehettem mást, mint hogy benyúltam a szoknyája alá. Simogattam, cirógattam bugyin keresztül, de csupán másodpercekig hagyta.

- Gyurika leveszi a nadrágját, Nórika pedig ledobja magáról ezt a ronda bugyit. Nincs több előjáték. Érezni akarlak bennem!

- De, szívem.... A ruhád....

- Nem tudom, kihez beszélsz, Gyurikám. Érezni akarom ezt a hatalmas szerszámat.

Igyekeztem nadrágjaimtól megszabadulni, de közben elszuhant egy bugyi mellettem. Azért annyit megengedett, hogy terepszemlét tartsak.

- Érzed, mennyire kívánlak?

- Virágszálam, te még látod is, hogy én mennyire, de most megfogadom, soha nem leszek vadállat veled.

A mondat vége a hasán hangzott el a számból, azt azóta sem tudom, hogy tettem be neki. Illetve nem jutunk dűlőre, ha felvetődik. Nórika szerint ő irányította, szerintem én. Legalább két dolgon tudunk vitatkozni, ha kedvünk tartja.

- Csillagom, miért sírsz?

- Mert boldog vagyok. Egy évig vártam erre a pillanatra, hogy magamba fogadhassalak. Közben számtalanszor veszítettem el a reményt.

- Le kellett volna mosnod a sminkedet, mert így csúnya leszel.

- Gyurikám, akár az is lehetek a történetek után. Kezedben a döntés lehetősége. Csináld, csináld, ne féljél, nem fáj! Rád fonódom, hogy reggelig ne tudj kivenni.

- Fölöslegesen ne strapáljad magadat! Nincsen szándékomban megszakítani ezt a csodálatot.

- Szeretném, ha soha többé nem kéne önkiszolgálni magadat. A tiéd lettem, ezután félre minden gátlással!

- A gátlások elmúltak, de a szerelmem társ, nem lesz soha csupán a nemi vágyaim kielégítésére szolgáló kehely.
 - Ezt majd normális körülmények között diktáljad le nekem!
 - Nem tudok hozzáférni ezekhez az izgató domborulatokhoz, ezért bosszúból összeborzolom a hajadat. Úristen, mi volt ez?
 - Nem érdekes, ne hagyd abba, majd megcsináltatom! Útba esett kezednek a nyakláncom, és úgy viselkedett, mint a gazdája. Megadta magát.
 - Nóra kisasszony, agyamban az első aktust másképpen fogom tárolni.
 - Akkor éppen aktuális a tisztázás. Melyikünk fekszik a másik hasán?
 - Én fekszem ezen a kis drágán. Mindjárt megeszlek.
 - A vak is láthatja, alávetettem magamat az akaratomnak.
 - Kénytelen voltam cselekedni, különben megerőszakoltál volna.
 - Gyurika, nem az a fontos, te mit gondolsz, hanem az, hogy holnap milyen előadást tartok az anyukáinknak. Hidd el, a te anyukád is nekem fog hinni!
 - Akkor végzek veled, biz isten! Mindjárt saját számra verek, hogy ilyet mondtam.
 - Szeretsz, Gyurikám?
 - Életem, ha a szeretet vagy szerelem azonos az örülettel, akkor szeretlek.
 - Ne ijedjél meg, Nórika mindjárt robban! Kérem a szívedet!
- Nem volt időm gondolkodni, mit ért a robbanás alatt, de kezdeményezésére vad csókolózásba kezdtünk, ahogy a nagyok csinálják. Éreztem azt az édes kis nyelvét, amivel kötekedik velem. Két karjával húzott magához. A következő pillanatban elszállt a tudatunk. Hihetetlen boldog voltam, hogy elsőre sikerült vele együtt orgazmushoz jutnunk. Miután testünk megnyugodott, Nórika megmozdult, finoman legurított magáról.
- Nem fogod megbánni a döntésedet?
 - Gyurika, a döntésemet nem ismered, csupán azt tudod, hogy felcsaltalak hozzád.
 - Mit tartogatsz számomra, te Istennő?
 - Nem várok holnapig, most bejelentem, férjhez megyek hozzád.
 - Angyalkám, áruld el, mitől lettünk ilyen komolytalanok?
 - Attól, hogy megkaptuk amire vágytunk. Te engem, én téged. Ezután nem fognak kínozni a beteljesületlen vágyak.
 - Nórikám, a szeretkezésnél a menetek között mennyi a pihenőidő?
 - Vettem az adásodat. Megszabadulunk ezektől az undorító átizzadt ruhadarabjainktól, aztán ha akarod, magadévá tehetsz!
 - Te nem akarod?
 - Ne törődj vele, majd összeszorítom a fogsoromat.
 - Azt hiszem, holnap revideálok az eddigi véleményemet. Tudod, elhittem magammal, két ember él ezen a földgolyón, akiket szeretek. Megvilágosodott az elmém. Két nő, mindkettő gonosz velem.

- Gyurikám, ne ítéld meg, hogy ne ítéld meg! Az ábra, hogy velem szeretkeztél egy nagyot - közben anyukádról is megváltozott a véleményed.

- Minap hosszan beszélgettünk édesanyáival. Úgy indult, hogy feltettem neki egy kérdést, majd következett a szócsata, majd a végén figyelmeztetett, hogy rajta gyakorlom az udvarlást. Most pedig te kötekedsz velem. Rájöttem a célodra. Ki akarod irtani belőlem a kishitűséget.

- Jó lecke volt, amit csináltál velem. Lefektetted, aztán vadul magadévá tettél. Semmi gátlást nem éreztem benned. Annyi volt a feladatom, hogy hagyjam magamat. Ezek szerint a kishitűséged szituációfüggő.

*

Arra ébredtem, hogy valahol folyamatosan cseng valami a lakásban. Lassan jöttem rá, ez csak a vonalas telefon lehet, mivel szaggatott a csengetés. A státuszom momentán tisztázatlan, de ha nem vendég lennék, akkor sem illene felvennem a neki szóló telefont. Ezen felül, hang után kéne megkeresnem, hol szólhat. Nórika pedig alussza téli álmát, mint a mackók. Bár, hozzáérve ez nem lehet igaz, mert testhőmérséklete cseppet sem csökkent hajnal óta. Meleg az én drágám és csupasz. Az éjszaka folyamán szakaszonként, de végül minden ruhadarabjától megszabadult. Na meg én is. Leállt a csengetés, ismét csend honol. Meg kéne tudnom, vannak-e életfunkciói a kisasszonynak. Komoly kérdés, a történetek után kisasszony a drágám? Biológiai értelemben nem, már amennyit értek a biológiához. Ami pedig a státuszát illeti, na, azt most hagyjuk, mert férfi létemre elsírom magamat. Megszólalt valahol egy másik muzsika. Részlet Bizet „Carmen” operájából. Ez biztos a mobilja, bár eddig más csengőhangot hallottam a telefonjából.

- Nórikaaaa! Ébredjél, virágszálam, mert rajtam kívül valakinek még hiányzol. Illetve nekem nem momentán.

- Reggel van?

- Szerintem dél, de én is csak most próbálom nyitva tartani a szememet.

- Húúú, ez anyu lehet, mert akkor muzsikál így a telefonom. Gyurikám, édes, ide hoznád?

- Mire gondolsz, szépségem? Anyukádat azért nem hozhatom, mert magam sem tudom, hol vagyok, továbbá a telefonod tartózkodási helyéről sincs fogalmam. Istenem, de szép ez a napközben. A bugyidat ide hozhatom, mert látom, ott lóg az ajtókilincsen.

- Addig meditáltál, míg elhallgatott.

- Ez van. Nemsokára kiderül, mennyire vagy fontos az anyukád számára.

- Biztos lehetsz benne, fontosabb vagyok, mint te a saját anyukádnak, mert ő nem hívott.

- Ebben ne legyünk biztosak. Az is lehet, hogy nem ébredtünk fel a hívására. Más szempontból pedig nyugodt, mert tudja, jó helyen van a kislánya.

- Gyurika, mit fogsz mondani anyukádnak, jó helyen volt a kislánya?

- Mikor, édesem?

- Ne disznólkodj, Gyurka, mert megverlek. Megengedem, hogy a hagyományos szeretkezés néhány epizódját elmondhatod neki, tekintettel, hogy nő, de a modern felfogás szerinti pozitívumokról szíveskedjél hallgatni!

- Hétfőn beszámolok Annának, hogy harapós a főnökasszonya.

- Ez még viccnek is rossz, hogy Annának. Gondoskodni fogok róla, hogy ne álljon módodban cicázni vele.

- Az mit jelent, hogy cicázni?
- Úristen, mindjárt dél. Mikor aludtunk el, Gyurika?
- Úgy érzem, ezután fogunk elaludni, mert megmozdulni sincs kedvem.
- Látod, mondtam én, a jót könnyű megszokni. Nórika jó hálótársnak bizonyult. És ezután....
- Kérlek, nagyon kérlek, Nórikám, ezt ne folytassad! Hányszor súgtam éjjel a fülecskédbbe, hogy nem akarok kijózanodni? Megrészegültem alkohol nélkül, de tudtam, előbb vagy utóbb vissza fogok zökkenni a valóságba.
- Szerencsére személyes tapasztalataim nincsenek, hiszen nem sok férfi fordult elő az életemben, viszont sokat olvasok. Téged pedig ismerlek, és tudom, nem fog kiderülni, hogy otthon vár a feleséged a három gyerekkel. Továbbá, azt is tudom, a te ölelésedben érzem, nem megjátszás van. Te éppen úgy szeretsz engem, mint én téged. Akkor mi a baj?
- Látod, kijózanodtam, ismét a faragatlan bolond akárki vagyok. Nem lett volna szabad járatnom a számát. Szerettem volna, ha erre az éjszakára boldogan emlékezünk.
- Jól van, Gyurika, nem mindig te erőszakoltál meg, de egyszer feltétlenül. Legfeljebb nem úgy igaz, hogy hagytam magamat, hanem, nagyon is örültem neki. Szépen kérlek, ha elkezdted, folytassad!
- Tudom, választanom kéne két nő között - már a megfogalmazás is furcsa, legfeljebb az én számból fogadható el. Választanom kéne közted és az édesanyám között, erre soha nem lennék képes.
- Drámaian hangzik. Félek, nem is teljesen értelek. Valóban nem két nőről van szó, csupán biológiai értelemben, mert mindkettőnkhez más a kötődésed.
- Édes, rakjuk rendbe magunkat, és vigyél haza, vagy magyarázzad el az utat! Nem akarom a te hangulatodat is tönkretenni!
- Gyurikám, annyira ismerlek, hogy tudom, nem lehet nagy gubanc, amire utalsz. Pontosan tudom, mit jelentek neked, és szerintem azt is, mit jelent számodra az anyukád. Tessék ki beszélni magadat!
- Soha nem tudnék lemondani egyikőtökről sem. Az édesanyámnak, nemcsak azért köszönhetem az életemet, mert ő hozott a világra, hanem azért is, hogy most 25 évesen boldog lehetnék. Rajta múlt, hogy iskolába jártam, és nem hülye gyereként fogadott el. Neki köszönhetem, hogy ilyen nagy darab állat lettem, mert csekély fizetéséből mindent megadott nekem, sokszor saját kárára is. Nórikám, én az édesanyámról soha nem tudnék lemondani. Nem tudnám egyedül hagyni, mert ma már azt is tudom, neki is szüksége van rám. Egymásba kapaszkodunk a magány ellen. Téged nem foglak analizálni, mert minden porcikádban érzed, mennyit jelentesz nekem. Azt mondtad, vegyelek feleségül. Ha nem mondtad volna, akkor is ezt szeretném, hiszen hozzám tartozol, egymáshoz tartozunk. Nem lehetek hosszú távon vendég nálad. Veled szeretnék élni, és minden szabad percemet megosztani a szerelmemmel. De az megoldhatatlan, hogy hármásban. Amit tudok, édesanya abszolút alkalmazkodó a személyedet illetően. Te viszont nem véletlenül élsz külön a szüleidtől. Elég hülyén nézne ki, hogy a szüleid, akik téged mindenben támogatnak, egyszer csak tapasztalnák, hogy bezzeg a Gyuri anyukáját elfogadod.
- Szeretsz?
- Nórikám, naponta ezerszer elmondhatom, hogy szeretlek, csak átélni nem tudom a kifejezés tartalmát. Illetve, tárgyasítani tudom a szeretetet. Szeretem a zongorámat, a komputeremet, a könyveimet... és még sok mindent. Ezek mind olyanok, amiktől nem szeretnék megválni, de

ha a kényszer rávinne, nem dobnám el miattuk magamtól az életemet. Aztán van az érzelmi világomban egy másik pozitív kategória, a két lábon járó csodák. Ha azt mondom, szeretlek benneteket, saját érzéseimet degradálom le. Ti a részeim vagytok. Belőletek lélegzem, nélkületek megfulladnék. Évek óta tudtam, valami hiányzott az életemből, amit édesanya nem tud megadni nekem. Szenvedtem miatta, mert bár biológiai vágyaim megvoltak, de állatiasnak tartottam. Csillapítani muszáj volt, mert beleőrültem volna. Aztán jött ez a tündér. Ma már elmondhatom, teljes a testi-lelki harmóniám.

- Ugye, tegnap még nem mondhattad el?

- Szívem, azt a csodát, amiben éjjel részesítettél, elképzelni nem tudtam, de annyit igen, hogy te alkalmas vagy minden vágyam kielégítésére. Nem szeretném, ha magadban kizárólag szexualitásként tárolnád. Abban semmi szexualitás nem volt, hogy éjjel itt feküdtél mellettem. Hozzád érhettem. Érezhettem a finom bőrödet, a tested kipárolgását, az illatodat. Ezt is csak te tudod nekem megadni, nem az édesanyám. Mindenem megvan, a tökéletes boldogság. Vagyok olyan önző, nem mondok le egyikről sem, vagy eldobom magamtól az életemet, akkor nem fog fájni a hiányotok.

- Gyurikám, édes, muszáj felkelnünk. Ha más nem, hát a testem párolgása erre inspirál. Rendbe tesszük magunkat, és megpróbálok a semmiből valami táplálékot varázsolni, aztán folytatjuk a társalgást. Annyit mondhatok, jobban megijesztettél, mint amennyire szükség volt. Haragudnom kéne rád, mert nem tudok megmozdulni fájdalom nélkül. És még azt mondja ez a szemtelen, hogy nem erőszakolt meg. Gyurikám, még a nyelvem is fáj.

- Életem, segítek azzal rajtad, ha bevallom, az enyém is?

- Azzal tudnál segíteni, ha kivinnél a fürdőszobába.

- Boldogan. Tudod jól, ma is igaz, nem kérhetsz tőlem olyat, amit ne teljesítenék életem beárazójának.

Hanyatt feküdt mellettem, ezért bal karommal a dereka alá nyúltam, jobb kezemmel pedig a combjai közé.

- Gyurikám, nincs ellenemre az a program sem, de előtte minimum pisilni szeretnék.

- Bocsáss meg, édes. Ha nem teszem oda a kezemet, hogy hordozhatnálak a tenyereden?

- Értem a csíziót. Nem mint férfi kutakodsz, hanem biciklinyeregként funkcionál a tenyered. Nem akarlak lelombozni, de nem tudok biciklizni.

- Pár órával ezelőtt megesküdtem volna, szeretsz biciklizni, úgy mozgattad a lábaidat.

- Nem akartam csalódást okozni neked a vallomásommal. Örülök, ha jól adtam magamat, bár ezen a téren sincs sok tapasztalatom.

Felemeltem. Konstatáltam, este óta meghízhatott, mert akkor sokkal könnyebb volt felemelnem. Szegénykémet ráültettem a toalettre. Zenész fülemmel hallottam, azon nyomban megnyitotta a csapot. Elnevettem magamat, mert arra gondoltam, ha fél percet késünk, végigpisili a lakást.

*

- Tessék, Vargyas doktor!

- Szia, anyukám! A telefonom szerint hívtál valamikor.

- Nórika, az örületbe kergetsz. Tudod jól, vendégeket várunk. Ragaszkodik a kórházi kollektíva, hogy Boglárka névnapot tartsunk minden évben. Hívtalak, mert láttuk apáddal este, hogy nehezen indultatok a ház elől.

- Beszélgettünk, anyukám, nem baj?
- Nem baj, de miért nem veszed fel a telefont, ha hívlak?
- Mert nem hallottam a csengést. Most keltünk fel. Illetve nem most, hanem háromnegyed tizenkettőkor.
- Mi az, hogy most keltetek fel, ki van nálad?
- Anyukám, töredelmesen bevallom, Gyuri aludt nálam, amiből következik, hogy az övé lettem. Meg vagy elégedve a válaszzal?
- Cinikus vagy, kislányom, mi meg aggódunk miattad. Gyuri rendes fiúnak tűnik, de művész-lélek.
- Ez számomra előny.
- Tudod, hogy a zenészekért rajonganak a lányok.
- Anyukám, Gyuri nem rocker, hanem zongoraművész. Ezen felül a lányod nagykorú. Harminc éves vagyok, ha elfelejtetted volna.
- Nem felejtettem el, meg azt sem, milyen múlt van mögötted. Annak a Lajosnak is egyből odaadtad magadat.
- Volt az kettő is. Gyurival pedig egy éve barátkozunk.
- Te tudod, kislányom, de ha még egyszer lejtőre kerülsz, levesszük rólad a kezünket. Megjegyzem, ezt akkor sem értem. Este időben elindultatok, hogy lehet délig aludni?
- Akarod, hogy meséljek anyukám, mik történtek az elalvásig?
- Semmit nem akarok, csak azt, hogy a lányom ésnél legyen.
- Jókor mondod. Pár órája veszítettem el a maradék eszemet is, de köszönöm, jól vagyok, csak picit fáradtan.
- Megyek, mert leég a süti, amit készítek.
- Puszikállak, Bogika! Éreztétek jól magatokat. Ígérem, mi is jól fogjuk érezni egymást. Mivel nem videotelefonon beszélünk, közlöm veled, megérkezett a testőröm. Hallotta, hogy gubanc van Nórika körül, mert felemelte a hangját, és meg akart védeni az ellenségtől. Ugye anyukám, tőled nem kell, hogy Gyuri megvédjen?
- Az imént mondtam, hogy rendes fiú. Becsüljed meg, kislányom!
- Egész éjjel azt csináltam. Meséljek?
- Ne mesélj! Apád ordibál, hogy leégett a sütemény. Szia!
- Nórikám, befejeztem a másik szobában édesanyával a beszélgetést. Átjövök, és hallom, Bogikának hívod az anyukádat. Kezdesz hasonlítani hozzám.
- Ne izgulj Gyurika, egy év alatt kiderült számomra, jó bolondnak lenni, mert kicsattansz az egészségtől. Egyébként nem szeretem, ha beleszólnak a szüleim az életembe. Rózsa hogy fogadott?
- Minden második mondatában felhívta a figyelmemet, nagyon vigyázzak rád, szeresselek, mert megérdemled.
- Az én anyukám is ezt mondta, miután megtudta, hogy meg akarsz védeni az ellenségtől. Nem aggódott Rózsa, hogy ez a kis kurva alád feküdt?

- Nórika, nem vagyok hozzászokva tőled ehhez a stílushoz. Imádom édesanyát, de biztos vagyok benne, egyiketektől sem tűrném el, hogy rosszat mondjatok egymásra. Sejtette, hogy az enyém lettél, és örült neki.

- Ezzel szemben az orvos anyám, korainak találta az összebújást.

- Ezek szerint nem igaz, hogy szimpatizálnak velem?

- Nem, Gyurikám. Az én okos, tanult szüleim azt szeretnék, ha bevarnám a nagyobbik nyílást. Pisilni akkor is tudnék. Tudom, közönséges vagyok, de képtelenség másképpen viszonyulni a hülyeségeikhez. Volt egy rohadt kapcsolat, egyben életem első szerelme. Hülye voltam, utólag minden rossz elmondható rám, de 25 éves koromban kimásztam belőle, igaz, a szüleim segítségével. Azóta ebben a lakásban egyetlen férfi sem fordult meg az apámon meg az aktuális szerelőkön kívül. Igaz, ez nem is az a lakás. Öt évig szüzike voltam, de abszolút, mert egyetlen randevúm nem volt. Jogom van a boldogsághoz. Feleség és anya szeretnék lenni. 30 évesen megérdemlem. Ehhez képest jön a hülye szöveg, még nem volt itt az ideje, hogy lefeküdjünk. Hagyjanak a francba!

- Édesanyát kellett volna hallanod. Boldog, hogy szeretjük egymást. Ő mindig ilyen volt. Soha semmi nem volt fontosabb a számára, mint az én boldogulásom. Minden sikeremnek örült. Igaz, ha teheti, a mai napig ott van velem, ahol fontos dolgok történnek. Tudom, gyerek vagyok, az is szeretnék maradni örökre. Az én édesanyám a diploma hangversenyem után úgy ugrott a melák fia nyakába, mintha a szerelmem lett volna.

- Lehet, hogy ezután két gyereke lesz Rózsának?

- Szeretném, csupán a megoldást nem tudom.

- Gyurikám, elég tisztának érezzük egymást ahhoz, hogy....

- Miközben a hálósobában édesanyával beszélgettem, megtaláltam az ágy mellett a nyakláncodat.

- Mondtad neki?

- Szívesen mondtam volna, de inkább megkíméltem egy kétségbeeséstől. Képes lenne fizetési előleget felvenni, hogy megcsináltassa.

- Azt hiszem, elteszem emléknék. Van még pár nyakláncom azon kívül is.

- Szeretnélek megölelgetni.

- Háááát, nem is tudom. Ahhoz képest, hogy mindketten meztelenek vagyunk, jogos volt óhajod elővezetése.

- Sűgök valamit a fülecskédbe, de félek, megvétőzod. Édesanya vár bennünket uzsonnára, amit ebédnek szán.

- Nem mondd?! Mivel készül?

- Rántott csirkével és rizibizivel. Képzeld el, még uborkasalátát is csinál! Tudod, megjegyezte, hogy a minap, amikor étteremben ebédeltünk ketten, neked nagyon ízlett.

- Gyurika! Mit tegyek? Sírjak örömben, vagy mérgemben vágjak valamit a földhöz? A Fenyvesy-villában buli lesz, amire mi nem vagyunk hivatalosak. Ne izgulj, amíg te nem voltál, addig sem hívtak engem. Ehhez képest anyukád a táppénzéből kettőnkéről gondoskodik. Hála érte neki!

- Nem lesz egyszerű az életem veled. Szikrázik a szemed, közben tudom, mit érzel édesanya iránt. Gyere, van még annyi időnk, hogy megölelgesselek.

- Biztos vagy te abban, hogy csupán ölelgetni fogsz? Vigyél be a hálósobába! Úgy gondolom, kihasználok a fizikai erődet. Amikor módomban áll, a karjaidban fogok utazgatni.

Bevittem, lefektettem magam mellé.

- Miért kiabálsz te mindenkivel?

- Gyurikám, a határozottság nem feltétlenül jár együtt kiabálással. Az ingerültségemnek pedig eddig megvolt a magyarázata.

- Szépségem, mi lesz ezután?

- Keresek másik magyarázatot.

- Szeretnék beléd bújni, de a teljes mivoltomban.

- Lehet, butaságot kérdezek: már abszolút nem zavar, ha hozzád érek?

- Az tény, mindig tisztaságmániás voltam, de azt hiszem, ez az érintési dolog nincs vele összefüggésben. Inkább az érzelemhiányban kéne keresni a magyarázatot. Soha nem zavart, ha láttam egy balesetet. Emlékszem, amikor meghalt a nagymamám, éppen egy Liszt darabot gyakoroltam otthon. Édesanya sírva hozta a tudomásomra. Kért, hogy hagyjam abba a zongorázást, majd elmondta. Olyasmit reagáltam, hogy „béke poraira”. Zongoráztam volna tovább, de kicsit késve jutott el a tudatomig, hogy édesanya sír, mert sajnálja az anyukáját. Felálltam, odamentem hozzá és mindaddig mellette maradtam, amíg meg nem nyugodott. Egyébként akkor jött haza a kórházból, mert a mama ott halt meg. Érted ezt, Nórikám? Édesanyát sajnáltam, de a mamát nem. Az érintéssel pedig úgy vagyok, milyen jogon ér bárki hozzám? Hogy veszik a bátorságot egyesek, hogy a nyálas szájukkal érintsék az arcomat? Nem tudok más magyarázatot adni, hiszen itt a példa. Te még jobb vagy ebből a szempontból, mint édesanya. Köztünk az éjjel olyan dolgok történtek meg, ami normális emberek között sem lehet általános. Semmire nem kényszerítettél, de még csak nem is kértél. Az jelentette számomra a boldogságot, hogy megtehetem veled.

- Hazudós vagy, mert volt, amire kértelek.

- Mikor beléptünk a lakásba, egyből akartam, de nem mertem. Na ugye, hogy nem erőszakoltalak meg. Most bevallottad, hogy te akartál az enyém lenni.

- Igen, de anyukádnak másképpen adom elő. Sajnos akkor az erdőben is a karomat fogtad, de én mást szerettem volna, azt, hogy öleljél. Ez legyen a kettőnk titka, jóóóóó?!

- Nem jó. Ha édesanyának hazudni mersz, jelenlétében a térdemre fektetlek, felhúzom a szoknyádat, letolom a bugyidat....

- Ezt a figurát nem ismerem. Szerinted úgy is sikerülne? Abban benne vagyok, hogy letolod, azután az öledbe ültetsz, de a fektetésnek nem látom értelmét.

- Nórika, képes lennél a jelenlétében?

- Mert, ha nem, akkor mi van? Képesnek neked kell lenni, én lehetek megjátszós.

- Agyoncsókollak.

- De érzem, hogy most is képes vagy.

*

Hittem, mert jól ismerem édesanyát, de amilyen fogadtatásban részesítette Nórikát, azt nem remélhettem. Örül a boldogságunknak, ez természetes, a csillagomat úgy tekinti, mintha a lánya lenne. Titokban figyeltem a kincsemet, milyen az ő viszonyulása. Remélem, nem túlzok, jobb, mint a saját anyukájához. Szombaton éjjel nálunk kellett aludnunk, aminek csupán

azért nem örültünk, mert nem voltunk kettesben a lakásban, bár édesanya bezárkózott a szobájába, nem zavart bennünket. Vasárnap este visszazökkentünk az eredeti kerékvágásba. El kellett szakadnunk egymástól. Nóriám hazament. Azt éreztem, kiszakított egy darabot a szívemből. Ismét bezárkózhattam magamba. Volt min töprengenem hétfő reggelig, mert aludni nem tudtam. Hozzászoktatott az aktuális környezetem, hogy bolond vagyok. Magam ezzel soha nem értettem egyet, viszont fölöslegesnek találtam a győzködést. Ami kétségtelen, minden megnyilvánulásomban eltérek a megszokottól, vagy ha úgy jobb, a normáltól. Négy évesen írni-olvasni tudtam. Ez részben édesanya érdeme. Bennem megvolt az érdeklődés, ő pedig segített a betűk elsajátításában, ami elsősorban a kontrollt jelentette. Öt évesen úgy olvastam a matematika könyveket, mint más tizenéves korban a szépirodalmat. Elkezdődött az iskola. Az első héten kiderült, nem tud a tanító néni mit kezdeni velem. Amiket nem tudtam, azok nem is érdekeltek. Amik viszont érdekeltek, azokban évekkel megelőztem a korosztályomat. Jelzem, nem csak a matematika, hanem a zongora is érdeklődésem középpontjában volt. Állítólag, amikor apukám megvette a zongorát, úgy próbáltam ki, hogy egyből játszottam rajta. Édesanya azt mondja, először végignyomkodtam az összes billentyűt, majd az óvodában tanult dalokat kezdtem játszani. Attól kezdve zongoráztam vagy matematikáztam. Ha becsengetett hozzánk a szomszéd néni, jószerivel még a csengő hangja sem jutott el a tudatomig. Ilyen alappal indult számomra az iskolai okítás. Mivel senkivel nem barátkoztam, sőt, nem is szóltam a többi gyerekhez, napok alatt beskatulyáztak. „Romi a gügye.” A Romi a családnevem sajtószerű rövidítése. A tanító néni szerint egyedüli pozitívumom az volt, hogy mindig csendben voltam. Ha valaki hozzám ért, menekülőre fogtam a dolgot, vagy amennyiben ez nem sikerült, elsírtam magamat. Mindjárt az első évben két évet végeztem, amiből számomra csupán annyi rögződött, hogy a következő tanévben új arcok vettek körül a harmadik osztályban. Természetesen onnan is kilógtam, hiszen ami érdekelt, abban még a pedagógusokat is felülmúltam, ami viszont nem érdekelt, abból alapszíntelen teljesítettem. Még abban a tanévben édesanya körbejárta, milyen lehetőségek vannak, hogy olyan suliba kerüljek, ahol hasonló érdeklődésű gyerekek közé kerülhetek. Ez megtörtént. Hátránya, hogy nagyon sokat kellett utazgatni. Nyolcadikos voltam, amikor betöltöttem áprilisban a tizedik évemet. Szeptembertől minisztériumi engedéllyel középiskolás lettem négy évfolyamos gimnáziumban. Ott rendszeresen nyertem matematikaversenyeket, bár előfordult néha a második helyezés is. Az viszont soha, hogy a korosztályomból bárki megelőzött volna. Mindig én voltam a legfiatalabb. Azt nem mondom, hogy mindenhol mindenki bolondnak nézett, mert középiskolában voltak páran, akik hasonló cipőben jártak. Ami érdekes, innen visszagondolva, kizárólag reál érdeklődésűekkel találkoztam, akik kilógtak a sorból. Igazán az egyetemen éreztem jól magamat. Ott végre nem nyúltak számomra fölösleges dolgok bebiflázásával. Zárkózottságomnak köszönhetően, felvettem olyan viselkedésformákat, amik elütnek az átlagtól. Így azután, a mai napig igaz, hogy fél óra ismeretség után kiderül, valami másképpen funkcionál nálam, mint az egyszerű honpolgároknál. Megszoktam, nem zavart. Ha senkihez nem kötődöm, miért lenne fontos az illető vélekedése? Ahol bizonyítanom kellett, ott mindig maximalista voltam. Ha tanfolyamot vezetek, igyekszem kihozni a tanítványaimból a maximumot. Viszont a szellemi toprongyokat gyorsan kiszűröm. Édesanya szerint jól megvoltunk mi kettesben. Ő is magányos, na meg én is, legfeljebb nem azonos okból. Olvasott tavaly egy hirdetést. Megbeszélte velem, de ő döntött. Eljött a cégvezetőhöz a bemutatkozó látogatásra. Egy tünemény fogadott, akitől zöld utat kaptam. Ettől kezdve részmunkaidős lettem a Fenyvesy Kft-nél, mint informatikus. Az igazsághoz tartozik, gimnazista éveimben kezdtem biológiailag éretté válni. Ez az én esetemben cirka 13 éves koromra datálendő, mert akkor voltam harmadikos. Míg addigi röpke életemben gyakorlatilag senki nem érdekelt, ettől kezdve elméletben vonzódni kezdtem a lányokhoz. Elméletben, mert gyakorlat soha nem lett belőle. Gyáva voltam. Még abban sem vagyok biztos, hogy kizárólag a gyávaság gátolt. Tele voltam előítéletekkel. Ha a buszon valaki eltüsszentette magát, a következő megállónál le-

szálltam. Ritkán ültem le járműveken, de az biztos, ha mégis, akkor csak olyan ülésre, amiről nem közvetlen előtte keltek fel. Az elképzelhetetlen volt számomra, ahogy ma is az, hogy megérezzem másnak a testmelegét a műbőr ülésen. Tavalyra datálódik életem második és remélhetően utolsó szakaszának kezdete. Nórika fát vágathatott volna a hátamon. Bármit megtettem volna, amire kér. Nem hoztam tudomására, hogy szimpatikus nekem, de istenként gyönyörködtem benne. Tulajdonképpen, bár ezt csak magamban merem megfogalmazni, ő kezdett ki velem. Én pedig boldogan vettem a közeledését. Aztán péntek éjjel beteljesült az álmom. Hányszor, de hányszor tettem magamévá az elmúlt egy év alatt elméletben, azt én, mint matematikus, megsaccolni sem tudnám. Egymásé lettünk két nappal ezelőtt. Boldognak éreztük, érezzük magunkat, csak.... és itt vannak a kérdőjelek. Hogy tud szembenézni az istennőm a ténnyel, hogy mások szemében bolond vagyok? Hogy tudom összehangolni a szerelmemmel töltött időmet édesanyával úgy, hogy ő ne károsodjon? Illetve, ebben az egyben biztos vagyok, ő szent a számomra, minimális fájdalmat sem vagyok hajlandó okozni neki. Nem csak nekem van szükségem rá, őneki is rám, hiszen nincsen férfi, de még barátnő sem az életében. Munkatársai vannak, akikkel jól érzi magát, de az kevés. Hiányzik ez az édes tündér, aki pár órával ezelőtt ment haza, de otthonról telefonált. Állítólag a szerelem nem tart örökké. Ha elmúlik, hogy fogja elviselni a tényt, hogy én az emberek szemében nem vagyok komplett? Megváltozni nem tudok. Nehezen hiszem el, hogy ő lenne a másik ezen a földön, aki számára nem vagyok bolond. Most még úgy érzi, de ki tudja, mit hoz a holnap? Márpedig én nem kalandozni akarok. Bepillantást nyerve a magánéletébe, úgy látom, nem olyan fényes, mint amilyennek tűnik. Anyagilag minden rendben van nála. Ami kevésbé, az a szeretet. Jól éreztem magamat a szüleinél, de a légkör idegen volt. Boglárka és Nórika között szerintem szakadék tátong, míg édesanya és köztem olyan szoros kapcsolat van, hogy az ennél szorosabb egészségtelen lenne, ha jó ide ez a kifejezés. Megnéztem az órát, ahhoz kevés az idő, hogy elaludjak, viszont a felkeléshez még korán van. Milyen érzéssel nyithatta ki lakása ajtaját? Pénteken este lazán közölte velem, feleségül fog jönni hozzám. Boglárka pedig szombaton képletesen beintett a lányának. Kettőnkön múlik a házasság, de az nem lenne jó, ha a szülei gáncsokodnának. Tudom, volt pár év a kiscsillag életében, amit ma már ő is kitörölne, ha tudná. Innen datálódik Boglárka óvatossága. Nem ítélem el a múltjáért, csupán csodálkozom rajta. A külső megjelenés szubjektív. Nekem ő a legszebb. Sajnos tudom, ezzel a véleményemmel nem vagyok egyedül. Minden férfi szeretne a kegyeibe férközni. Ehhez képest ő abszolút visszafogott. Nincsen semmilyen káros szenvedélye. Ráadásul rendkívül határozott, céltudatos. Nem vagyok istenhívő, de csak úgy történhetett az a pár év lazítás, hogy megszálta őt az ördög. Azt mondja, jóképű srác volt a Lajoska, de csak azért, mert engem még nem ismert. Szerinte nagy dumás volt, ebben sajnos felülmúlt engem. Na, de majd ő megnevel. Ebben bizonytalan vagyok, ugyanakkor ismerve az egóját, sok kételyem nem lehet. Pénteken némileg igazolta kijelentését a szüleinél. Azt mondja, jól domborítottam. Kár, hogy az anyukájának rosszul mutatott be a találkozást megelőzően. Megnyugtattam, ha nem figyelek oda, tudok normális lenni. Azt nem merném ráfogni, hogy csúnyán reagálta le, de játékosan megemelte a kezét, miközben állt velem szemben. Kénytelen voltam megropogtatni a csontjait, olyan mókásan hatott a fenyegetése, hogy megver. Ami nagyon nem vicc, előtte senki nem nyilatkozhat rólam negatívan. Névnapiján az egyik portás ledegradáló jelzővel illette személyemet a főnökasszonynak. Már nem dolgozik a cégnél. Pedig mondtam neki: Nórika, ebből bajod lehet, ha így bánsz a dolgozókkal. Azt válaszolta, ne szóljak a munkájába - ebben igaza volt.

*

Hétfőn reggel tanfolyamot tartottam, majd 11 órakor bementem a céghez, egyenesen a főnökasszony irodájába. Éppen Annát okította. Kikérte magának, hogy engem belerántson a disznó családi ügyeibe. Anna hápogott, de érdemleges dolgot nem tudott mondani. Nórika úgy bo-

csátotta el, ha még egyszer megpróbál engem behálózni, veheti a sátorfáját. Egyszerre büszke voltam magamra, na meg szégyenérzetem is volt. Nórika elragadtatta magát, nyíltan a titkárnő tudomására hozta a féltékenységet. Azon a héten édesanya délután dolgozott. Kijelentettem, esténként itthon leszek, mert tudom, fél éjjel hazajönni az üres lakásba. Mindketten félősök vagyunk, csupán más-más vonatkozásban. Két este Nórikával vártuk őt haza. Nagyon örült, pedig nem jelentettük be előre, hogy a kiscsillag itt alszik. Mindketten azt mondják, Nórika jó hatással van rám, mert sokat változtam. Szerintem pedig a főnökasszony változott. Régebben sem volt piskóta a cégnél, de amióta összetartozunk, kimondottan kardos menyecske lett. Osztogatja a parancsokat a dolgozóknak, még képes kiabálni is velük. Augusztus 20. szerda. Édesanya jó menedzserhez híven, az adott napra szerzett egy koncertlehetőséget. Bükkváron új kultúrházat avattak. Mivel a településen jelentős a zeneoktatás, Dr. Romváry György zongoraművész koncertjével nyitották meg az új objektumot. Az a legtermészetesebb volt, hogy édesanya elkísér. Mindig jön velem a koncertjeimre, ha nem dolgozik. Amiben nem lehettem biztos, hogy Nórika is belép a hallgatóim sorába. Annyira jólesett a döntése, hogy megkönnyeztem. Schubert: Négy impromptu, Brahms: Hat zongoradarab, Chopin: A-moll keringő, A-moll mazurka, Cisz-moll keringő, Cisz-moll mazurka, Liszt: Dante szonáta, képezték a hangverseny anyagát. A két hölgy az első sorban ült, egymás mellett. Chopinnál Nórika sírt. Édesanya edzett ezen a téren. Meg is fedte jövődöbeli menyét, mert attól félt, ha két szám között odanézek, esetleg megzavar a játékomban. Szombaton, azaz 23-án, a Fenyvesi-villába voltunk hivatalosak. Nórika ugyanis megvárta, amíg a szülei ismét hívnak bennünket. Alapjában véve jól éreztem magamat, csak mielőtt elindultunk a szerelmem otthonába, Nórika szemrehányást tett a szüleinek, hogy nem voltak kíváncsiak a koncertemre. Boglárka kimagyarázta magát, hogy ügyeletes volt a kórházban, de Zsombornak ez nem jött össze. Elvégre az ügyvéd ünnepnapon nem dolgozik. Hazaérve, alig tudtam megnyugtanni Nórikát. Keservesen sírt. Én hülye, először azzal vigasztaltam, hogy minden könnycseppje szerelmi vallomás a számomra.

- Virágszálam, idővel megértik a szüleid, hogy nem élheted le az életedet egyedül. Talán engem is elfogadnak, mert most még úgy érzem, színjáték, ahogy viszonyulnak hozzám.
- Gyurikám, ameddig élnek, addig fogják éreztetni velem a három év kisiklásomat, aminek ráadásul úgy lett vége, hogy apunak igazat adtam.
- Együtt fogunk nekik bizonyítani, és hidd el, szeretnek téged!
- Mindketten hozzászoktak a parancsolgatáshoz. 22 éves koromig úgy táncoltam, ahogy ők fütyültek. Imádták a lányukat, büszkéek voltak rám. Aztán jött az a baromság, majd igaz, talpraálltam, de a mai napig nem engedek beleszólni a dolgaimba.
- Ugye szereted, ha udvarolok neked?
- Nagyon szeretem, mert úgy érzem, csak tehozzád tartozom.
- Édeske, nem esett az alma messze a fájától. Parancsolgatni te is tudsz.
- Ennél szebben szoktál udvarolni nekem.
- Ezzel azt akartam elérni, hogy nevéssél egy picit.
- Szeretsz?
- Hosszan mondjam, vagy röviden?
- Röviden, magyarázat nélkül.
- Nagyon szeretlek.

Ennivaló az én istennőm. Tudvalevő, augusztus 30. Rózsa névnap. Mivel szombatra esett és édesanya szabadnapos volt, Nórikának nem hívtam fel a figyelmét rá. Biztos voltam benne, ha úgy irányítom a dolgot, hogy nálunk fogjuk tölteni a napot, édesanya boldog lesz. Ezzel szemben, pénteken délelőttös volt a kórházban, dél körül hívott, hogy Nórika megy érte. Valahova elviszi magával, mert társaságra van szüksége, én pedig nem érek rá. Szó szerint megettem a dolgot. Örültem annak, hogy ilyen jóba lettek, amit addig is tudtam. Miután az iskolából hazaértem, várakoztam. Nem voltam féltékeny, hiszen ha a szerelmem mellett az édesanyám van, az nekem biztosíték, még akkor is, ha fogalmam nem volt, merre kódorognak. Majdnem 18 óra volt, amikor megérkeztek együtt. Édesanyában néha túlburjánzik a szeretet. Olyankor úgy puszil meg, mintha nem én lennék a fia, hanem ő a lányom. A nyakamba ugrik, a művelet végén alig marad szabad hely az orcámon, amit szájával nem érintett. Lényegében most is így üdvözölt, csak közben potyogtak a könnyei. Majd, mikor kiszabadultam az öleléséből, megláttam nyakában a vastag aranyláncot. Van neki vékony lánc, de nem szokta hordani a kórházba. Ekkor mindent megértettem. A puszijait továbbadtam a drágámnak. Képes volt édesanyát elcsalni magával, majd végigjárni öt ékszerboltot, hogy neki olyan nyakláncot vegyen névnapjára, ami mindkettőjüknek megfelelt. Kaphat egy anyósjelölt ennél szebben táltalt ajándékot?

Elkezdődött a szeptember.

- Nórika, a könyvelésen ki kéne cserélni a számítógépet, mert egyszerűen nem jövök rá, mi a hibája, de hiába minden panelcsere, a hiba előjön.

- Vegyed meg, Gyurika! Belátásodra bízom a konfigurációt, de Mariann hivatalos átvételére igényt tartok. Nem fogom arra pocsékolni évente az időt, hogy leltározzunk. Minden osztálynak a vezetője felel az utolsó székért is. A régi gépet pedig tessék leselejtezni. Mariann azt is hivatalosan átveszi, majd azt csinálhat vele, amit akar. Nem csinálunk múzeumot az irodaházból!

- Bocsássál meg, miközben intézted hozzám a szavaidat, elképzeltelek bizonyos ide nem illő szituációban, de meghaladta a fantáziámat.

- Gyurika, skizofrén vagyok. Anyukám a múlt héten vágta a fejemhez. Mint magánember, a társaságodban átmegyek kislányba, néha kisbabába, bár ezt csupán ketten tudjuk, de ha Dr. Fenyvesynek van fellépése, akkor istent, embert nem ismerek. Tudod az előéletemet, és hálás vagyok érte, hogy nem szakítottál velem.

- Főnökasszony, a butaságaid meghallgatására nincsen szabad kapacitásom. Áldjon meg az én istenem!

- A puszimat sem igényeled? Délután jó lenne, ha szabaddá tennéd magadat!

- Nórikám, a délutánnal nincs probléma, de azt tudod, este otthon kell lennem, mert édesanya megint délutános.

- Parancsoljon, Romváry úr, pillantson bele a határidőnaplómbe! Láthatod, 1997 év végéig be van jegyezve, Rózsa mikor délutános. Ha munka után eljössz velem, bónuszként nálatok alszom az éjjel.

Újabban nem ritkák életemben a legek. Legszebb nap, legboldogabb éjszaka, legjobb hangulat stb. Ezek a legek hozzá kötődnek. Ő szállítja életembe a legeket. Ilyen volt ez az éjszaka is. Eddigi életem legboldogabb éjszakája. Úgy indult az este, eltökélte magában, szemtelen lesz a legilletékesebbel, de nem tudta betartani a fogadalmát. Leültünk vacsorázni. Elfogyasztani, amit édesanya prezentált nekünk. Telefonon közölte az instrukciókat, Nórika mit hol talál, hogyan melegítse és hasonló nyalánkságok. Az én szerelmem pedig nem önérzeteskedik ilyenkor. A házi koszt mégiscsak más, mint amit a cégnél termel magába.

- Anyukád ösztönösen tud valamit, amit az emberek nagy része nem. Nála nem közhely, hogy a gondolatainkat lesi.
- Csillagom, annak külön örülök, hogy a te gondolataidat is. Ritka az ilyen jó kapcsolat anyós és meny között.
- A státusz csupán alakulóban van. Gyurika, kapaszkodjál meg erősen az asztal szélébe, de annak még jobban örülnék, ha az öledbe vennél!
- Kisasszony, boldogan lovagoltatom ruganyos fenekét.
- Hát ez az, Gyurikám, hogy kisasszony. Jó munkát végeztél elsőre. Tetszik, nem tetszik, anyává tettél.
- Nórika, Nórikám kicsi szívem!

Felugrottam vele. Bár táncolni nem tudok, rakosgattam a lábaimat. Az én pörköltadagom eközben landolt a kövezeten. Utánam akart jönni. Mivel nem sikerült, a tányér belehalt a csalódásba.

- Úristen, Gyurika, elszédülök. Gondolj a babánkra!
- Legfeljebb szédült lesz a lányunk.
- Fiúnk!
- Akkor is Nórikának fogjuk hívni.

- Takarítsuk fel a romokat, mert Rózsa nem fog bennünket megdicsérni, ha hazaér!

Takarítás után Nórika bevonult tisztálkodni a fürdőszobába. Közben édesanya megérkezett. Éhes volt, nem tudott Nórikára várni, hogy kiszolgálja őt, ezért magának tálalt. Bal kezében egy tányér, jobb kezében a merítőkanál - ekkor érkezik meg csipkés hálóingében Nórika, majd minden bevezetés nélkül édesanya fülébe súgta, hogy nagymama lesz. Ekkor halt meg a másik tányér, mert muszáj volt a várandós anyukát megölelnie, de a tányért elengedte, hogy szabaddá tegye a kezét. Ebben a lakásban ritkán fordul elő a hangos kacagás, de most mindhárman nevtünk, főleg, hogy megtudta a háziasszony, mi már egy tányért meghalasztottunk, csak abban pörkölt is volt. Lefekvés után sokáig beszélgettünk. Büszke voltam magamra, hogy képes vagyok utódot alkotni. Ezek szerint nem sikerült még feltérképeznem képességeim határait.

- Ezért csaltalak el délután magammal anyuékhoz a kórházba. Beszéltünk róla, hogy elmaradt a múlt hónapban, de akkor csupán magamban reménykedtem. Immár biztos. Félttem, és akartam, hogy legalább az autóban ott legyél.

- Boglárka tudja?

- Sajnos igen. Rágódtam sokat ezen. Ha igénybe veszem a segítségét és terhes vagyok, ő tudja meg először, nem te, az illetékes. Ha nem veszem igénybe, akkor pedig bolond lettem volna, ha nem élek a protekcióval.

- Mit mondott?

- Lényegében semmit. Nem ért rá, ez kivételesen igaz volt, én pedig rohantam le hozzád a parkolóba. Holnap óhajt velem beszélni a főorvos asszony.

- Nórika, nagyon bánt engem, hogy ilyen a légkör köztetek. Örülök, hogy édesanyával megtaláltátok a közös hangot, de félek, ez rosszul is elsülhet, ha a szüleiddel parázs a hangulat.

- Napok óta azon töprengek, hogy lehetne összehozni az anyukáinkat. Valami azt súgja, Rózsa jó hatással lenne az én anyukámra.

- Úgy képzeled, a főorvos asszony tanul az ápolónőtől?
- Az intelligenciát nem az iskolában osztogatják.

*

Úgy látszik, ezentúl nemcsak a legek játszanak szerepet az életünkben, de a hangulatváltások is. Éjjel sokáig ébren voltunk. Mindketten örültünk, hogy Nórika áldott állapotban van. Igen ám, de ma este nem jött el hozzánk, mert Boglárka magához szólította a kislányát. Azt mondta, nem telefontéma, amit meg akar vele beszélni. Tudtuk, semmi jó nem következhet számunkra abból a megbeszélésből. Egész este idegeskedtem egyedül, míg végre édesanya hazajött.

- Kisfiam, mi az elképzelések ezután?
- Természetesen Nórikát feleségül akarom venni, függetlenül a babától.
- Erre voltam kíváncsi. Akkor intézkedek.
- Jó lenne az elképzelésedet az illetékesekkel egyeztetned, nem gondolod?
- Nórika férjhez akar menni hozzád, te el akarod venni, mit kell még egyeztetnem?
- Édesanya, Nórikának is vannak szülei.
- Bocsánat, azt hittem, kizárólag kettőtök dolga a döntés.
- Boglárkával meg Zsomborral még nem is találkoztatok.
- Gyurika, megmondom őszintén, nincsen hiányérzetem.
- Tudod, édesanya, minden elképzelésednek alávetem magamat, de most nem rólam van szó. Lehet, hogy momentán nem ideális a Fenyvesy családban a légkör, de akkor is Nórika szülei. Ahogy én elvárom, hogy Nórika tiszteljen téged, neki is lehetnek jogos elvárásai. Ezen felül, azt kikötöttem, nem hagylak magadra.
- Gyurika, nem az én boldogságomról van szó, hanem a tiédéről. Furcsa lesz egyedül, de valahogy kibírom.
- Játsszunk el a gondolattal, te vagy választás előtt, mert akadt egy férfi az életedben, akihez odaköltözhetsz. Mi a döntésed?
- Borsódzik a hátam, kisfiam. Még elméletben sem vagyok hajlandó ezen filozofálgatni. Ha arra vagy kíváncsi, nem hagynálak egyedül.
- Erről beszélek. Nem akarok úgy boldog lenni, hogy téged boldogtalanná teszek.
- Márpedig valamelyik ujjadat meg kell harapnod, és elvárom, hogy a közös gyereketek mellett döntsél!

Félbemaradt a társalgásunk, mert Nórika felhívott, hogy hazaért. Nem volt rosszkedvű, viszont komoly, az igen. Természetesen ő is úgy nyilatkozott, mint neki Boglárka, hogy majd megbeszéljük, de nem telefonon. Másnap szombat volt, én mentem hozzá. Láttam, a házuk előtt ott áll Boglárka Mercedese. Igencsak komoly erőfeszítembe került, hogy felmenjek a lakásba. A két hölgy a hálósobában ült egymás mellett a heverőn. Nórika sírt, Boglárka pedig szemlátomást vigasztalta a lányát. Nagyon megijedtem, leültem Nórika mellé, átöleltem, úgy húztam magamhoz, nem törődve Boglárka véleményével.

- Mi bajod van, anygalkám?
- Unom a rohadt életemet.
- Nem hiszem, hogy okod van rá, de remélem, megosztod velem a bánatodat!

- Majd az okos anyukám megosztja, ha akarja.
 - Boglárka, ne haragudj, tudod rólam, Nórikáért és az édesanyámért tűzbe mennék. Egyébként sajnos nem sok férfias tulajdonsággal rendelkezem. Légy kedves elmondani, mivel bántottad meg!
 - Gyurika, tetszik a határozott fellépésed. Ebben a pillanatban némileg változott is a véleményem. Nem hozom elő a régi muzsikát, mármint Nórika múltját. De azt engedjétek meg, hogy a történetek után én, mint az anyja, óvatos legyek.
 - Eddig értelek.
 - Elég, ha a mondanivalóm befejeztével közlöd, mi nem világos. Elismerem, megemberelte magát, kitűnő cégvezető lett belőle, pedig nem közgazdász, hanem jogász, mint az apja. Viszont sajnos tud felelőtlen lenni. Mással nem lehet megmagyarázni a júniusi, vagy a fene se tudja már a dátumot, szóval, amikor egyedül este sétált az erdőben. Nincs rá elfogadható magyarázat. Soha semmit nem sajnáltunk a lányunktól. Ha a kocsija szervizben volt, elkérhette volna az enyémet, de akár az apját is. Ehelyett ő mászkált este az erdőben, eszébe nem jutott, mennyi szemét alak él ebben az országban. Szerencséje volt, mert rátaláltál és megvédted. Azt tudtam, hogy barátkoztok egymással, de mélységében nem ismertem a kapcsolatokat. Mindkettőnknek szimpatikus voltál elsőre, de konzervatívak vagyunk, Zsomborral együtt. Azt nem kalkuláltuk be, hogy tőlünk ide jöttök, és megtörténik, aminek házasságkötés után illene. Itt jegyzem meg, Nórika élettársi kapcsolatban élt azzal a stricivel is. Hangot adtam másnap nemtetszésemnek, a lányom nem tagadhatja. Most kiderült, hogy terhes. Örülnék az apjával együtt egy unokának, de annak nem, hogy törvénytelenül szülessen. Márpedig eddig a percig nincsen szó köztetek házasságról.
 - Bocsássál meg, Boglárka, de édesanya hív. Tessék!
 - Gyurika, nem találom Nórika telefonszámát. Kérdezzed meg tőle, melyik szimpatikusabb, október 18. vagy október 25.? Mindkettő szombat!
 - Édesanya, ne beszélj rébuszokban! Mi ez a két dátum?
 - Melyik napra fixáljam le a házasságkötéseket?
 - Nórika anyukájával éppen erről beszélgetünk. Nem a dátumról, csupán az elhatározásról. Édesanya, azt hiszem, hármatoknak össze kéne jönnötök, majd ti eldöntitek. Nekem ugyanis minden megoldás tetszik, csak az nem, ha elmarad.
 - Ott van Nórika anyukája? Add ide, hadd beszéljek vele!
- Átadtam Boglárkának a telefont, aki nyájasan üdvözölte édesanyámat, ráncsukta az ajtót, és kiment a konyhába.
- Ne sírjál, kicsikém! Megoldódott a kérdés. Édesanya most beszéli meg a te anyukáddal a házasságkötésünket. Egyébként pedig a fülecskébe súgom, sajnos igaza van. Nem láthat belém, még akkor sem, ha orvos. Felfoghatja jogosan felelőtlenségnek, hogy babát várunk.
 - Gyurika, az istenit neki! Felnőtt ember vagyok! Senkinek semmi köze ahhoz sem, ha az utcán az első akárkivel csináltatom fel magamat.
 - Ezt komolyan mondod?
 - Természetesen neked van egyedül közöd hozzá.
 - Gondolom, tegnap ezen veszekedtetek, hogy mikor házasodunk össze.
 - Igen, de felvettem Rózsa helyzetét is. Anyu pedig úgy döntött, ma idejön, hogy veled találkozzon, de ezt én nem tudtam. Ő viszont igen, hogy ide jössz.

- Angyalka, jövő hónap 18. vagy 25. jó nekünk?
- Rózsa intézkedik?
- Nyugi, életem, már ketten intézkednek. Ki kéne használnunk az időt, hogy kettesben vagyunk.
- Jó lenne, ha lesokkolnál, de úgy hallom, búcsúzkodnak, Különben sem lehetne ilyen körülmények között.

Nyílt a hálószoza ajtaja, Boglárka beviharzott.

- Gyurika, remélem mindent megértettél. Megismétlem, veled semmi bajunk, csak Nórikára néha oda kell figyelni. Egyébként sietek, megyek hozzátok, Rózsát begyömöszölöm az autóba, mert vacillál.

- Édesanya vacillál? Ez új nekem.

- Nem akarta, hogy elvigyem hozzánk, de viszem. Kislányom, ne sírjál, minden rendben lesz, már látom. Szövetségesre találtam, akinek nem mersz nemet mondani.

- Képzeld el, Rózsának nem is akarok nemet mondani, mert ő első perctől kezdve szeret engem, nem úgy, mint te.

Köszönés nélkül csapódott a bejárati ajtó. Telefonomat a konyhaasztalon találtuk meg. Boglárka úgy elviharzott, hogy pár másodperc múlva az emeleten hallottuk, miként vágja be a kocsija ajtaját. Összeöleleztünk, végre együtt nevettünk.

- Angyalkám, hagyjuk a felnőttekre azt, ami nem ránk tartozik!

- Jó lesz az nekünk?

- Arra mérget vehetsz! Édesanya egy szalmaszálat nem fog soha keresztbe tenni nekünk. Ő biztos, hogy mindig az érdekünket képviseli majd.

- Gyurika, téged nem zavar az ilyesmi?

- Nem, és javaslom, téged se zavarjon! Anyukádék melletted állnak, csak bután féltenek. Okos, tanult emberek. A hatalmat pedig a szájukkal próbálják gyakorolni. Cselekedni édesanya fog.

- Nézzél a szemembe, úgy mondd! Komolyan feleségül akarsz venni?

- Ismersz, kis szipogóm. Képzeld el, ha anyukád azt is tudná, nemcsak lefeküdtél velem augusztus elsején, de gyakorlatilag az első aktusnál te erőszakoltál meg.

- A többiről beszéljél, ne az elsőről! Igen, mondtam, hogy a tiéd akarok lenni, ez bűn?

- Nekem nem.

- Rendben, elintézik az esküvőt, de mi lesz Rózsával?

- Azt majd mi fogjuk megoldani. Egy biztos, a házasságkötés most fontosabb.

2013. december 26.

* * *